

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΧΑΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Η΄ ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ
„Ο ΗΛΙΟΣ”

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΪΡΗΣ

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΚΑΪ-ΡΗΣ

Διὰ τῆς κατωτέρω περισπουδάστου πραγματείας ὁ διακεκριμένος λόγιος Σμυρναῖος κ. Ν. Μπενάκης ἱατρὸς παρέχει καθόλου παντὶ φιλομούσῳ ἀναγνώστῃ, ἰδίᾳ δὲ τοῖς Κυθωνιάταις ἐξόχῳ ἐνδιαφέροντος ἀνάγνωσμα.

Τὸ δημοσίευσμα κοσμεῖ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Θεοφίλου Καΐρη, ἣν ἐπίτηδες διὰ τὸν «Αἰολικὸν Ἀστὴρα» ἐξεπονήσαμεν ἐκ σπανίου γνηστοῦ προτύπου, ἃν δὲ δὲν ἀπατόμεθα οὐδεμίᾳ τοιαύτῃ εἰκὼν τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς ἐδημοσιεύθη.

Ἡ ἀκόλουθος σύντομος βιογραφία ἐγράφη ἀπὸ φιλοσοφικῆς καὶ μόνῃς ἀπόψεως. Γράφοντες ταύτην ἠδελύσαμεν ἁπλῶς νὰ παραστήσωμεν ὅτι ὁ Θεόφιλος Καΐρης, ὡς ἀληθὴς φιλόσοφος μιμητὴς τῶν ἀρχαίων, δὲν ἐπότηθη ἐνώπιον τῶν διωγμῶν, ἐνώπιον τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὅπως ἀπαρνηθῇ τὰς *δοξασίας αὐτοῦ, ὅς ἐν τῇ ἑαυτοῦ συνειδήσει* ἐνόμιζεν ἀληθεῖς.

Ὁ Θεόφιλος Καΐρης ἐγεννήθη ἐν Ἀνδρῷ τῇ 19 Ὀκτωβρίου 1784. Γόνος ἀρχαίας καὶ διαπρεποῦς οἰκογενείας ὑπῆρξεν εἰς τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν οὓς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεωτέρα Ἑλλάς.

Τὰ πρῶτα μαθήματα διήκουσεν ἐν Ἀνδρῷ, ὁκταετὴς δὲ μετέβη μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Κυθωνίας, ἐνθα ἐπαιδεύθη ἐν τῇ περιωνύμῳ Σχολῇ τῆς πόλεως ταύτης ὑπὸ τὸν Γρηγόριον Σαράφη καὶ Βενιαμίν τὸν Λέσβιον. Λεκαοκταετὴς ἐχειροτονήθη διάκονος, μετονομασθεὶς Θεόφιλος πρῶτον Θωμᾶς καλούμενος.

Ὁ Καΐρης ἐνέκυρην εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἰς βαθείας μελέτας τὰς ὁποίας συνεπλήρωσε κατὰ τὰς μακρὰς αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἑυρώπην ἀποδημίας, ἀποσταλεὶς ἐκεῖσε, κατὰ Οἰκονόμον, δαπάναις τῶν Κυθωνιατῶν. Κατὰ τὰ μέσα τοῦ ἐτους 1805 μετέβη εἰς Ἰταλίαν καὶ διέμεινεν ἐν Πίζῃ μέχρι τοῦ 1807, καταγινόμενος εἰδικώτερον εἰς τὰς φυσικὰς καὶ μαθηματικὰς ἐπιστήμας, κατὰ δὲ τὸ 1807 μετέβη εἰς Παρισίους, διαμείνας ἐκεῖ 3 ὁλόκληρα ἔτη πρὸς τελειοποίησιν εἰς τὰς ἐπιστήμας καὶ τὴν φιλοσοφίαν.

Οὕτω κατηρτισμένος ὁ Θεόφιλος Καΐρης ἐγένετο ὁ ἀπόστολος νέων ἰδεῶν ἀφιερῶσας τὸν βίον αὐτοῦ πρὸς διδασκαλίαν αὐτῶν καὶ προσεγγκὼν μετ' ἀπεριορίστου γενναιοδωρίας τὴν περιορίσιν καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ πρὸς ἐξυτηρέτησιν τῆς μεγάλης ταύτης ἰδέας. Ἐπανελθὼν ἐκ Παρισίων κατὰ τὸ 1810 ἐδίδασκεν ἐπ' ὀλίγους μῆνας ἐν τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ Σμύρνης, μετέπειτα δὲ ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Κυθωνιῶν. Ἡ φυσικὴ αὐτοῦ εὐγλωττία λέγει ὁ Γούδας, ὁ ἀφελὴς μὲν ἀλλὰ πειστικὸς τρόπος καθ' ὃν ἐδίδασκε, καὶ πρὸ πάντων βίος αὐστηρὸς ἐνάρετος, ἀνευ ἱποκρίσεως καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιδείξεως, ταῦτα πάντα προσ-

τιθέμενα εἰς τὰς ἀρετὰς τῶν συνδιδασκάλων καὶ ἰδίως τοῦ ἀειμνήστου Γρηγορίου Σαράφη, κατέστησαν τότε τὴν Σχολὴν τῶν Κυθωνιῶν ἀληθῆ ἰστίαν τῶν φῶτων εἰς ἣν μετ' ἐνθουσιασμοῦ συνέρρεον πολλαχόθεν τῆς Ἀνατολῆς οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ φωτισθῶσι.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπανάστασιν καταλιπὼν πρὸς καιρὸν τὴν διδασκαλίαν ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς αὐτήν, ἐνθουσιῶν τοὺς πάντας καὶ ἐνθαρρύνων εἰς τὸν Ἀγῶνα, μετασχὼν δὲ πασῶν τῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην Ἐθνოსυνελεύσεων.

Κατὰ τὸ 1836 ἱδρυσεν ἰδίαν σχολὴν ἐν Ἀνδρῷ ἐν ᾗ ἐδίδασκεν πάντα τὰ μαθήματα καὶ ἥτις ἐσχυνάζετο ὑπὸ πλειόνων τῶν 600 μαθητῶν. Ἐντεῦθεν ἡ φήμη αὐτοῦ ὡς σοφοῦ καὶ ἐναρέτου ἀνδρὸς ἐγένετο κοινὴ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, διατελοῦντος καὶ ἐν ἀλληλογραφίᾳ μετὰ τῶν ἐν τῇ Δύσει γνωρίμων αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ μετὰ τοῦ Κορτῆ.

Ὁ Καΐρης ἦτο ἀνὴρ θεοσεβέστατος, τὴν δὲ θεοσεβείαν αὐτοῦ δεικνύει εἰς διὰ αὐτοῦ τὰ συγγράμματα. Ἀνὴρ ἐγκυκλοπαιδικώτατος κατέγινεν ἰδίᾳ εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἥτις ἀπετέλεσεν εἰδικώτερον τὸ ἀντικείμενον τῶν σπουδῶν του καὶ ἥτις ἐστὶ κατ' αὐτὸν «Γνώσις ἔλλογος τῆς προτίστης τῶν ὄντων αἰτίας καὶ ἡ κατ' Αὐτὴν καὶ δι' Αὐτὴν διαβίωσις, ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ὑπ' Αὐτοῦ δημιουργηθέντων πάντων καὶ ἡ κατ' Αὐτὸν καὶ δι' Αὐτὸν ἀμετάπτωτος διαγωγή.»

Διὰ τῆς ἀναζητήσεως τῆς προτίστης ταύτης αἰτίας καὶ τῆς ἀληθοῦς κατ' αὐτὸν Θεότητος, ὁ Καΐρης ἐφθασεν εἰς τὴν σύλληψιν ἰδεῶδους θεησκείας, ἀνεξαρτήτου χρόνου καὶ χώρου, καὶ ἦν ὀνόμασε *Θεοσεβείαν*. Βάσιν τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἔθετο :

Α'. «Υπαρξίν τοῦ Θεοῦ δημιουργοῦ καὶ συντηρητοῦ, ἀπερίως τελείου, ὃν τὰ πάντα καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις δεικνύουσιν ὑπερτέλειον Θεόν, τὴν δημιουργικὴν καὶ συντηρητικὴν καὶ προνοητικὴν δύναμιν ἐν ἑαυτῷ καὶ ἴσιν τῇ ἀπειραγάθῳ Αὐτοῦ βουλήσει καὶ πανσοφίᾳ ἔχοντα, καὶ ἐλευθέρως καὶ κατ' εἰδοκίαν χροόμενον, καὶ μόνον τοῦ ἀνθρώπου καὶ παντὸς θεοσεβικοῦ ὄντος τὴν ἐπ' ἀπειρον τάσιν, καθ' ὅσον ἐκινεῖται ἡ τοῦ θαιήσιου τούτου δημιουργήματος φύσις, τελεσιουργεῖν ἐξισχύοντα καὶ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ὡς δέον διαπλάττειν καὶ διαμορφοῦν δυνάμενον Ὁ καὶ ὁ ἀνθρώπος καὶ πάντα τὰ λοιπὰ κτίσματα, καὶ τὸ εἶναι καὶ τὸ ὡς δεῖ εἶναι ὀφείλουσιν.»

Β'. «Ἀνάγκην λατρείας τοῦ Θεοῦ τουτέστι συμμορφώσεως τῆς ζωῆς ἡμῶν πρὸς τοὺς θείους νόμους. «Μόνον (γάρ) οἱ τῷ Θεῷ ἑαυτοὺς ἀφοσιώσαντες καὶ κατ' Αὐτὸν ὑπ' Αὐτοῦ διαπλασθέν-

τες, ὑπὸ τοῦ πρὸς Αὐτὸν ὀφειλομένου ἀπολύτου καὶ ἀπεριορίστου σεβασμοῦ διεγειρόμενοι, καὶ δι' Αὐτοῦ ἐνισχυόμενοι, καὶ εἰς Αὐτόν, ὡς εἰς πρωτίστου σκοπὸν καὶ ἔσχατον τέλος ἀποβλέποντες, καὶ τῷ Πανσφόρῳ καὶ Παναγῶν καὶ Παντοδυνάμῳ αὐτῷ Κτίστῃ καὶ Δημιουργῷ τῶν ἀπάντων διὰ τῆς ἱερᾶς ἐντεύξεως κοινωνοῦντες, καὶ φῶς θεῖον ἐξ αὐτοῦ ἀρπύζοντες, καὶ τὴν καρδίαν δι' Αὐτοῦ ἀγαθύνοντες, καὶ παρ' Αὐτοῦ, τοῦ μόνου κυρίου καὶ ὑπαρχόντος καὶ ζῶντος καὶ τοῖς σύμπτῃσι, καθ' ὅσον εἰσὶ δεκτικά, καὶ ὑπαρξιν καὶ ζωὴν παρέχοντος δύνανται ἀληθῶς πνευματικῇ, — καὶ ὑπαρξίν ζῶσαν καὶ ἐνεργὸν λαμβάνοντες, καὶ πᾶν ἔργον ἀγαθὸν πρὸς αἰώνιον Αὐτοῦ δόξαν ἐργαζόμενοι, καὶ δι' Αὐτὸν πᾶσαν ἀρετὴν ἐκασκούντες, ἀμέσως καὶ ἐμμέσως Αὐτῷ μόνῳ λατρεύοντες ἀληθεῖς ἄνθρωποι καὶ τέκνα Αὐτοῦ καθίστανται γνήσια· οἱ δὲ λοιποὶ, ὅποιοι καὶ τυγχάνουσιν ὄντες, ἵνα μὴ τι χεῖρον εἴη τις, ἀποβαίνουσιν.»

Ὡς βάσιν δὲ πρὸς ἔρευναν τῆς ἀληθείας ὁ Καίριος ἔθετο τὴν ἐλευθερίαν περὶ τὸ κρίναι καὶ διαιοεῖσθαι. «Ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐλευθερικόν, οὕτως εἶπεν ἔστιν ὃν, ἐκ φύσεως μὲν τὴν τῆς ἐλευθερίας ἔχον δύνανται καὶ κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ ιδιωμάτων τὴν ἐλευθερίαν φιλῶν καὶ ἐλεύθερος πραγματικῶς καθιστάμενος, πᾶς τις ἑαυτῷ προσέχων τὸν νοῦν περὶ τούτου πεισθῆναι δύναται· ἕκαστος γὰρ ἑαυτῷ σύννοιδεν ἐλευθέρως καὶ αὐτεξουσίως, διαφόρους ἐνεργεῖν δυναμένῳ καὶ τοῦτο μᾶλλον ἢ ἐκείνο ἀσπαζομένῳ· τὸ γοῦν ἐλευθέρως καὶ βούλεσθαι καὶ διανοεῖσθαι οὐδεὶς ἂν αὐτοῦ ἀφελεῖν ἐξισχύσειεν.»

Εἰς τὴν ἔρευναν ὅμως ταύτην τῆς ἀληθείας πολλὰ καὶ ἄλλα ἐμπόδια, λέγει ὁ Καίριος, παρεντίθενται «δύο δὲ τὰ κυριώτερα, ἢ τε τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀπάνθρωπος τυραννίς, καὶ ἡ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἀντίθεος καταπίεσις. Ἀμφοτέραι ἵνα τίλλῃ παρῶντες τὴν τοῦ ἀνθρώπου λογικὴν καὶ ἐλευθερὰν ἀνάπτυξιν, ὅλῃς δυνάμεσι παντοίως παρεμποδίζειν ἐπεχείρησαν· ἀλλ' ἡ δευτέρα τούτων ὡς παντοῖα προσωπεῖα φέρειν δυναμένη, καὶ διαφόροις ἀθεμίτοις μέσοις πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὀλεθρίου αὐτῆς σκοποῦ, ὡς θεμιτοῖς δῆθεν, οὐ μόνον ἀκολούτως, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλῶς καὶ θαρρύντως ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς ἀπαιδευσίας καὶ τῆς ὑποκρίσεως χορηγεῖται ἔχουσα, καὶ χαλεπωτέρα καὶ διαρκεστέρα ἐγένετο. Τὴν μὲν γὰρ σωματικὴν δουλείαν πολλὰ τῶν ἐθνῶν καὶ πολλάκις ἀπεσεῖσατο, τὸν δὲ ἐσωτερικὸν ζυγόν, καίτοι βαρύτερον ὄντα, πάντα σχεδόν, καὶ αὐτὰ τὰ ἐλεύθερα λεγόμενα, ἐπὶ τοῦ τραχήλου περιέφερε, καὶ τῆς σωματικῆς δουλείας τὰς ἀφορμὰς ἐν ἑαυτοῖς περιέβαλε· τῆς γὰρ διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς διαφθορᾶς, ἢ τῆς ἐσωτερικῆς δουλείας, ἢ ἑξωτερικῆς τερατοδεδεσμενότητος ἀποκρήμα. Ὅθεν καὶ εἰτινες παρὰ τὰ αὐτῇ δεδογμένα φρονεῖν διεκρίνοντο, τότε καὶ ἐξωτερικὴν περιβαλλομένη δύνανται, ἢ καὶ τῆς πρώτης τὴν ἐπικουρίαν ὡς συνεργὸν παραλαμβάνουσα, ἐν ὀνόματι τῶν ὑπ' αὐτῆς ὡς ἱερῶν προσβεβυμένων, τὰ ἀνήκεστα

αὐτοὺς ἔδρασε. Ποίους γὰρ καταδιωγμοὺς κατ' αὐτῶν οὐ διήγειρε, τίσι δ' αἱμάτων χειμάρροισι τὴν γῆν αὐτὴν οὐ κατέκλυσε; τίνων δὲ πυρῶν τὰς φλόγας οὐκ' ἀνερρίπισε; καὶ πόσα καὶ ποῖα ἐμμέσων καὶ ἀμέσων φρικτῶν θανάτων εἶδη πρὸς τιμωρίαν αὐτῶν οὐκ ἐπενόησε;»

Ὁ Θεόφιλος Καίριος ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὸν κατὰ τὸ 1835 προσενηχθέντα αὐτῷ Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος, δικαιολογῶν τὴν ἀρνήσιν του ὅτι ὑπῆρχον ἄλλοι οἵτινες ἔπρεπε νὰ προτιμηθῶσι. Βραδύτερον δ' ἠρνήθη καὶ ἔδραν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Τοιοῦτος ὁ ἀνὴρ ὅστις ἔμελλε νὰ πέσῃ ὑπὸ τὰ βέλη τῶν νεωτέρων Ἀντύων καὶ Μελίων. Διὰ τῆς διδασκαλίας του ταύτης, ὁ ἄλλος οὗτος Σωκράτης τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος προσεβλήθη ἐφ' ἑαυτὸν τὴν μῆνιν τοῦ Κλήρου. Κατηγορήθη δημοσίᾳ καὶ ἐνήχθη εἰς δίκην κατὰ τὸ 1839. Προσκληθεὶς νὰ ὁμολογήσῃ δημοσίᾳ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἀπήγγειλε μόνον τὸ πρῶτον ἄρθρον, ἀρνήθεις μετὰ γλυκύτητος ἀλλὰ καὶ σταθερότητος νὰ προβῇ περαιτέρω, δηλῶν ὅτι τὰ λοιπὰ ἔμενον ἀκατάληπτα δι' αὐτὸν καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἄλλο τι χωρὶς νὰ ψευσθῇ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν Σύνοδον. Ὁ Κλῆρος εὗρε τότε τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν ἀρωγὸν ὅπως καταδικάσῃ τὸν μέγαν φιλόσοφον, ἐπίκουρον καὶ συνεργὸν ἔχουσαν καὶ τὴν βασιλείαν, διότι ὁ Ὁθὼν ἦτο Βασιλεὺς καὶ θεομὸς καθολικός. Ὁ Καίριος ὅστις ἀπὸ πολλοῦ εἶχε λάβει τὸ ἱερατικὸν σχῆμα κατεδικάσθη εἰς κλείσιμον ἐν μονῇ συρόμενος ἀπὸ τοῦ 1839 μέχρι τοῦ 1842 ἀπὸ μοναστηρίου εἰς μοναστήριον, κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο πλειστάκις ἡ ζωὴ αὐτοῦ διέτρεξε τὸν τοῦ θανάτου κίνδυνον. Ἐν τούτοις τῇ μεσολαβήσει φίλων τινῶν ἀφωσιμένων αὐτῷ ἢ ποινῇ του μετετέταπτε εἰς ἑξορίαν. Ἐξορίσθη ἱσοβίως καὶ κατὰ τὴν ἐξορίαν αὐτοῦ ἐπεσκέφθη ἐκ νέου τὴν Λύσιν μεταβὰς εἰς Παρισίους, Λονδίνον, Μαγχεστρίαν καὶ Μασσαλίαν ἔνθα διέμεινε μέχρι τοῦ 1844, ὅτε, κηρυχθείσης τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ οἴκαδε.

Μετὰ τὴν ἐπιστοοφίην του, εὐρισκόμενος πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἀρχῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ἄδειαν ἐπαναλείψεως τῆς σχολῆς του. Σιωπηλῶς μόνον ἐπέτρεψαν αὐτῷ νὰ περισυλλέξῃ μερικὰ ὀφρᾶνά. Ὁ φιλόσοφος ἐπωφελήθη τοῦ χρόνου τῆς σχολῆς αὐτοῦ ὅπως περαιώσῃ πλείστα κλασικὰ συγγράμματα ὧν μέχρι τοῦδε ἔξεδόθησαν τὰ «*Στοιχεῖα τῆς Φιλοσοφίας*» ἢ «*Θεοσέβεια*» καὶ αἱ «*Προσευχαὶ*» τὰ δ' ἄλλα μένουσιν ἀνέκδοτα. Πλὴν ἡ γαλήνη αὐτῇ δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Τὰ παλαιὰ μίσῃ ἐνεπρόλειπον ἐν τῷ κρυπτῷ, ἐνίοτε δὲ ὑβριστικὰ ἄρθρα ἐδημοσιεύοντο ἐν ταῖς ἐφημερίσιν. Ἦσαν τὰ προδόρμα σημεῖα νέας καὶ τρομερωτέρας θύλης ἥτις συνεσφραγεύετο ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ ἐχθροὶ του βοηθούμενοι καὶ πάλιν ὑπὸ τῆς Πολιτείας ὑφανον κατ' αὐτοῦ νέαν κατηγορίαν διατεινόμενοι ὅτι προσεπάθει, δι' ἀθεμίτων μέσων, νὰ δι-

αδώση νέαν θρησκείαν. Ἐνήχθη ὅθεν εἰς τὸ Πλημμελοδικεῖον τῆς Σύρου τὴν 19 Δεκεμβρίου 1852 μετὰ τριῶν ἐκ τῶν μαθητῶν του, τοῦ Γλανωπίδου, Δεσποτοπούλου καὶ Μονοκονδύλου. Πάντες οἱ κατηγορούμενοι κατεδικάσθησαν ἐναντίον τῆς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἀναγνωρίζομένης ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, ὥς ἔνοχοι προσηλυτισμοῦ θρησκευτικοῦ δι' ἀθεμίτων μέσων, ὁ μὲν Καίρης εἰς 25 μηνῶν φυλάκισιν καὶ ἱπταετὴ ἐπιτήρησιν, οἱ δ' ἄλλοι εἰς 13 μηνῶν φυλάκισιν καὶ πενταετὴ ἐπιτήρησιν. Ὁ πατριωτισμός, αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ, αἱ λαμπραὶ καὶ πολλαπλᾷ αὐτοῦ ὑπηρεσίαι, ἡ σεβαστὴ αὐτοῦ ἡλικία καὶ ἡ σωματικὴ ἀδυναμία τοῦ περιφανοῦς γέροντος οὐδεμίαν εὔρον χάριν παρὰ τοῖς δικασταῖς. Ὁ μέγας φιλόσοφος ἐρρίφθη εἰς σκοτεινὴν φυλάκην ὅθεν ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ μετ' ὀλίγον νεκρός. Κακοήθης παγειώδης πυρετὸς κατέβαλε τὸν θαρραλεὶν γέροντα τὴν 12 Ἰανουαρίου 1853.

Ἄλλ' ἡ λύσσα τῶν διωκτῶν του δὲν ἐκρέσθη διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ μεταγενεστέρου τούτου Σωκράτους τῆς Ἑλλάδος. Ἠορήθησαν νὰ παραδώσωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ εἰς τὰ δάκρυα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Δημητρίου. Ἡ ταφή αὐτοῦ ἐγένετο νύκτωρ ἐν τινὶ γωνίᾳ ὀπισθεν τοῦ λοιμοκαθαρτηρίου τῆς Σύρου, ὥσει προύκειτο περὶ σώματος λοιμοβλήτου. Δηγοῦνται μάλιστα ὅτι τὴν ἐπιούσαν τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐκταφέν ἐκείνῃ δι' ἀσβέστου, ἐκ φόβου μὴ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τελέσωσιν ἡμέραν τινὰ εὐλαβῶς τὰ ἀπαγορευθέντα κατὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ καθήκοντα.

Μετ' ὀλίγας ὥμως ἡμέρας οἱ συγγενεῖς τοῦ Καίρη ἐξεκάλεσαν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὅστις καὶ ἀνῆρ:σεν αὐτὴν τὴν 19 Ἰανουαρίου 1853. Προοιμαζόμενος δὲ κατὰ τὴν δίκην ἐκείνην ὁ εὐφραδὴς ρήτωρ Σαρίπολος ἔλεξε τάδε λίαν ἀξιοσημείωτα :

«Ὁ Καίρης ἀπέθανε, καὶ ἀπέθανεν ἀνόμως. Ὡς πρὸς αὐτὸν κατηγορήθη ἡ δίκη δυνάμει τοῦ νόμου, ἀλλ' ὅποιον μέγα μάθημα ἔδωκε πρὸς τὴν ἐπίγειον δικαιοσύνην αὐτὸς ὁ Θεός, καλέσας ἐνώπιον τοῦ ἀναμαρτήτου δικαστηρίου του τὸν Θεόφιλον Καίρην.

Ὁ Ὑψιστος, οἷονεὶ ἐκκάλεσας ἐνώπιον Του τὴν δίκην ὥς πρὸς τὸν καταδικασθέντα Θεόφιλον Καίρην, ἀπέδειξε προφανῶς ὅτι αἱ τοιαῦται δίκαι ὑπεκφεύγουσι τὴν ἀρμοδιότητα παντὸς ἐπιγείου, παντὸς ἐξ ἀνθρώπων συγκροτουμένου δικαστηρίου. Πᾶσα κατὰ τοῦ Ὑψίστου προσβολὴ ὑπὸ νόμου τοῦ Ὑψίστου ἀρμοδίως δικάζεται· τοῦτο δὲ διότι μόνος ὁ Ὑψιστος εἶνε ἡ αὐταλήθεια, ἡ δικαιοσύνη. Μόνος ὁ Ὑψιστος ὁ ἐτάζων νοῦν καὶ καρδίαν, μόνος οὗτος, λέγω, εἶνε καὶ δικαστὴς τῶν ἐνδιαφερόντων αὐτοῦ ζητημάτων.»

Τοιοῦτος ἐν μεγάλας γραμμαῖς καὶ ἐν σικιγραφίᾳ ὁ βίος τοῦ μεταγενεστέρου τούτου Σωκράτους καὶ ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τοῦ σοφωτέρου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. Ὁ θάνατος αὐτοῦ θὰ ἔλκυσεν πάντοτε τὴν συμπάθειαν διὰ τὸν εὐγενὴ μάρτυρα τῆς ἀληθείας, βαθεῖαν δὲ τὴν ἀποστορφήν διὰ τοὺς διώκτας αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς συν-

τελέσαντας εἰς τὴν πρόωρον ἀπόσβεσιν τοῦ φωτεινοῦ τούτου ἀστέρος. Τιμὴ αἰωνία εἰς Ἐκείνον ὅστις ἠδυνήθη νὰ περιφρονήσῃ τὸν θάνατον ἵνα φανῇ εἰλικρινὴς καὶ συνεπὴς πρὸς τὴν συνείδησιν αὐτοῦ.

Σμύρνη — Ν. ΜΠΕΝΑΚΗΣ
(Γατρός)

ΠΕΡΙ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἡ φιλανθρωπία ὥθησε τοὺς πιστοὺς αὐτῆς μύστας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀλύτων τούτων μυστηρίων τοῦ **Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ**, ἐκφέρωσι δὲ τὸ ποθοῦμενον συμπέρασμα τῆς:

«**Ἐφαρμογῆς αὐτοῦ εἰς τὴν θεραπευτικὴν**». Καὶ πρῶτος εἰσέρχεται εἰς τὸν Ὑψηλὸν κύκλον τῆς ἐφαρμογῆς ὁ τῶν φρενολόγων βάρδος Charcot, ὁ κλεινὸς τῆς Σαλπετρίερας ἡγεμὼν, θεραπεύων διὰ τοῦ Ὑπνωτισμοῦ τὸν ἐν εὐρυτάτοις σταδίοις ἀπλούμενον Ὑστερισμόν. δηλ: τὰς Ὑστερικὰς παραλυσίας, τὸν Ἰλιγγον, τοὺς ὑστερικοὺς ἐμέτους, τὰς ὑστερικὰς νευραλγίας, τὰς ἡμικρανίας, τοὺς τε κλονικοὺς καὶ τονικοὺς σπασμούς, τὴν ὑστερικὴν τύφλωσιν καὶ κώφωσιν καὶ ἐν γένει πᾶσαν ὑστερικὴν μανίαν, διὰ τῆς ἀκολουθοῦσης μεθόδου.

Ὑποβάλλει εἰς τὴν μέθοδον τοῦ Μεσμέρου τὸ πάσχον ὑποκείμενον διὰ τῆς προσηλώσεως τῶν ὀφθαλμῶν, ἢ διὰ προσηλώσεως ἐπὶ στυλπνοῦ ἐπιπέδου, ἢ καὶ δι' ἀπλῆς προσταγῆς, ἐὰν ἔχῃ ἐπιρροὴν ἄμεσον πρὸς αὐτὸ καὶ οὕτω ἐπέρχεται βαθὺς λήθαργος διαλυόμενος μόνον διὰ τοῦ υποβάλλοντος ἀτόμου.

Ὑπεβάλομεν καὶ ἡμεῖς ὑστερικὴν πρὸς μὴνὸς παθοῦσαν ἐκ παραλυσίας τῶν κἀτω ἄκρων, τὴν ὁποίαν ὑπνωτίσαντες διετάξαμεν νὰ κοιμηθῇ δύο ὥρας φυσικὸν ὕπνον: ἅμα δὲ ἐξυπνήσῃ νὰ βαδίσῃ. Ὁπερ καὶ ἐξετελέσθη θαυμασίως, πρὸς ἐκπλήξιν τῶν παρισταμένων.

Οὕτω δὲ ἐπιδιώκεται σήμερον ἡ ἀσφαλὴς θεραπεία νοσημάτων ἐξαρτωμένων ἐξ ὑστερικῶν βάσεων καὶ ἀθεραπεύτων θεωρουμένων.

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ἀθήναις πολ-

λοι ἐπιστήμονες ἐθαυματούργησαν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ. Καὶ ἐν Σμύρῃ ἄλλοτε ἂν δὲν ἀπατῶμαι πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν πολλὰ ἐξετελέσθησαν πειράματα.

Ἔτερον ἐπίσης ἄλμα εὐεργετικὸν ἐποίησατο ἡ τοῦ ὑπνωτισμοῦ πρόοδος: **τὴν ἐκτέλεσιν πάσης Μαιευτικῆς χειρῆσεως**, ἣν πρῶτοι ἐπελήφθησαν οἱ διακεκριμένοι Μαιευτῆρες Auvard καὶ Secheyron ἀπείρους, τελέσαντες τοκετούς διὰ τοῦ Ὑπνωτισμοῦ, σώζοντες οὕτω τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ἐκ τοῦ ἐπικειμένου διὰ τοῦ χλωροφορμίου κινδύνου. Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ πρὸ εἰκοσαετίας ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐξετελέσαμεν Παθολογικοὺς τοκετούς δι' ἐμβρουλικοῦ καὶ διὰ τοῦ Crochel τοῦ καθηγητοῦ Doleris, μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας εἰς πέντε ὑστεροπαθεῖς a maxima Κυρίας.

Καὶ σήμερον ἔτι διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἐξετελέσαμεν ἀληθῆ θαύματα θεραπεύσαντες καθ' ὅλοκληρίαν παραλύτους παθούσας ἐξ ἀφασίας καὶ ἕτερα μικροτέρας σημασίας, ἀλλὰ πάντοτε φαινομενικῶς σοβαρά, νοσήματα.

Ποία τις ἦτο ἡ θαυματοουργὸς δύναμις, ἡ ἐμπνεύσασα τὸν Μέσμερον καὶ Gall, ποῖαι αἱ ἐμβριθεῖς μελέται τῶν Braïd, Bernhaïm καὶ ἑτέρων φρενολόγων, καὶ ποῖα τὰ σημερινὰ τοῦ Charceut, Auvard καὶ ἡμῶν αὐτῶν πειράματα, νομίζω ὅτι σαφῶς ὑπεδείχθησαν.

Πῶς ἀπ' ἀρχῆς ἐθεωρήθη ἀγυρτικὸν τὸ περισπούδαστον τοῦτο τοῦ Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ ζήτημα καὶ πῶς σήμερον διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ ἢ τοῦ Μεσμέρου μέθοδος καθίστησι ἐν μέσῳ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος κειμήλιον ἱερὸν τὴν δι' ὑπνωτισμοῦ θεραπείαν καὶ ἀθανάτους τοὺς λίαν εὐφυῶς ἀνακαλύψαντας καὶ εἰσαγαγόντας πρὸς εὐεργεσίαν ἡμῶν ἀπάντων τὴν διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ ὑστεροθεραπείαν, νομίζω ὅτι περιεκτικῶς μὲν ἄλτὰ σαφῶς κατεδείξαμεν.

Καὶ ἤδη περαίνοντες ἐπικαλούμεθα τὴν τε προσοχὴν καὶ βοήθειαν τῶν ἀπανταχοῦ συναδέλφων ἡμῶν ἐχόντων ὑπὸ τὴν ἐνδελεχῆ θεραπείαν αὐτῶν τοιαύτης φύσεως ἀσθενεῖς, πρὸς οὓς οὐ μόνον εὐχαρίστως, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμόνως παρέχουμεν τὴν ἐπιστημονικὴν ἡμῶν φροντίδα

ἐξ ἔρωτος καὶ πρὸς εὐεργεσίαν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, ὑπὲρ ἧς ἀπὸ τριαιωνταετίας καὶ πλέον ἀγωνιζόμεθα, ἔχοντες ὡς Κύριον ἡμῶν γνώρισμα τὸ Τακτικεῖον.

Laboremus, laboremus.

Καὶ πρὶν ἔτι κλείσωμεν τὰς δέλτους τῆς παρούσης ἡμῶν μελέτης δεόν νὰ ἀναγράψωμεν καὶ ἑτέραν ὁμοίαν θεραπευτικὴν μέθοδον κατὰ τῶν ὑστεροπαθῶν. Καὶ ἡ Μέθοδος αὕτη **τῆς Μεταλλοθεραπευτικῆς**, ἀνακαλυφθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐξόχου φρενολόγου Dr Burg Bours ισμὸς καλουμένη ὑπὸ διαφόρων καὶ ἐξόχων ἰατρῶν καλλιεργηθεῖσα ἰδίως δὲ ὑπὸ τῶν Bourneville καὶ Dumontpallier πολὺ ἐξέπληξε τοὺς ἰατρικοὺς κύκλους, μὴ δυναμένων τῶν Βάρδων νὰ ἐξηγήσωσι, πῶς δύναται τὸ μέταλλον νὰ ἔχῃ τὴν δεῖνα ἢ τὰδε ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Πῶς δηλονότι ἀνθρωπίνῃ τις ὑπαρξίς περιπεσοῦσα εἰς τὸ τοῦ ληθάργου ἢ καταληψίας στάδιον, διατελοῦσα δὲ ἐν παντελεῖ ἀναισθησία καὶ μυϊκῇ ἀπολιθώσει δυνάμει τοῦ δεῖνα ἢ τὰδε μετὰλλου δύναται νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν φυσιολογικὴν αὐτῆς ἐλαστικότητα καὶ αὐτὴν τὴν ἐκ τοῦ ληθάργου ἐξέγερσιν. Πῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ παντελεῖς κατεύνασις τῶν κλονικῶν καὶ τετανικῶν σπασμῶν, διὰ τῆς ἐπαφῆς χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ ἢ ἄλλου τινὸς μετάλλου, καλοῦ ἀγωγοῦ θεωρηθέντος πρὸς τὸ νευρικὸν σύστημα τοῦ πάσχοντος ἀτόμου.

Καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ εὐρεθέντες πρὸ τοιούτων εἰκόνων καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐν Σμύρῃ κατηγάγομεν νίκην θεραπευτικὴν κατὰ πολλῶν ὑστερικῶν παθήσεων, ἰδίως συσπάσεων τῶν μασσητήρων, ὅπου οἱ πάσχοντες ἐκινδύνευον νὰ πάθωσιν ἐξ ἀσιτίας.

Τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξήγησιν τοῦ ὄντως περιεργωτάτου τούτου ζητήματος, ἄπορον θεωροῦσιν οἱ ἀκαταδάμαστοι τοῦ νευρικοῦ συστήματος σκαπανεῖς, χωροῦντες ἑσαεὶ ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ προσδοκῶντες προσεχῇ ἐπίλυσιν τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου ἀλλὰ ὅλως περιεργωτάτου τῆς μεταλλοθεραπευτικῆς Αἰνίγματος. ΤΕΛΟΣ

Σμύρνη — ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗΣ
(Ἱατρός)

HENRI COUPIN

ΤΑ ΖΩΑ

ΕΧΟΥΣΙ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ;

Ὁμολογουμένως χάριτας ὀφείλομεν τῷ διατρεπῇ Καθηγητῇ τοῦ Γυμνασίου Πατρῶν κ. Γ. Μέγα δ. μ. ὅστις διὰ τῆς ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ὥραιας μελέτης παρέχει τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Αἰολικοῦ Ἀστέρους» λίαν ἐνδιαφέρον καὶ ἐπαγωγὸν ἀνάγνωσμα.

Γενικῇ ἐπικρατεῖ πεποιθήσις—καὶ τὴν πεποίθησιν ταύτην ἐξεφράσαν καὶ πολλοὶ φιλόσοφοι—ὅτι τὰ ζῷα δὲν ἔχουσι συνείδησιν τοῦ θανάτου. Καὶ ἀληθῶς ἡ γνῶσις αὕτη εἶνε ὀλίγον ἀντιληπτὴ παρὰ τοῖς κατωτέροις ἀδελφοῖς ἡμῶν, ἐν τούτοις ὅμως γεγονότα καὶ παρατηρήσεις σχετικαὶ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο συλλεγεῖσθαι ὑπὸ πλείστων φυσιοδιφῶν τείνουσι νὰ ἀνατρέψωσιν ἢ τουλάχιστον νὰ ἐξασθενίσωσι κατὰ πολὺ τὴν πεποίθησιν ἡμῶν περὶ τούτου. Ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων σταχυολογοῦμεν τὰς πειστικωτέρας.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι εὐκολία μεθ' ἧς τὰ ζῷα διακρίνουσι τὴν ζῶσαν λείαν ἀπὸ τῆς νεκρᾶς ἢ ἐτοιμοθανάτου. Οὕτω τὰ σαρκοφάγα τὰ τρεφόμενα ἐκ θνησιμαίων οὐδέποτε ἐπιπύπτουσι ἐπὶ ζώντων ζῶων, ἀκόμη καὶ ὅταν ταῦτα κοιμῶνται καὶ εἶνε ἀπολύτως ἀκίνητα. Ἐπίσης οἱ λύκοι τῶν λειμώνων τῆς Ἀμερικῆς ἀναγνρίζουσι ἀμέσως τὴν νοσηρὰν κατάστασιν ἢ τὴν ἐξ ἀσιτίας ἐξασθένειν τοῦ βονάσου καὶ τότε ἡ ἐνεδρεύουσιν ἡμέραν καὶ νύκτα μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ ἢ ἐπιπύπτοντες φονεύουσι τὸ ἀνίσχυρον ζῷον καὶ κατασπαράσσουσιν. Ἐπίσης εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς Gironde, τοὺς ὁποίους διατρέχουσι ποίμνια ἰσχνῶν ἀμνάδων συχνάκις ἀποδεκατιζομένων ὑπὸ τῆς ἐλώδους νοσηρότητος, οἱ ἐπὶ ἰσχνότεροι κόρακες περιμένουσι μεθ' ὁπομονῆς τὸν θάνατον αὐτῶν ὅταν μίᾳ ἀμνάς πίπτῃ ἐξηντηλημένη, οἱ κόρακες γνωρίζουσι καλῶς ὅτι ἡ λεία τῶν εἶνε ἐξησφαλισμένη, ἀλλὰ καὶ συχνάκις ἐπισπεύδουσι τὸ τέλος τοῦ δυστυχοῦς ζῶου ἐπιπύπτοντες ἐπ' αὐτοῦ πρὶν ἢ ἀφήσῃ τὴν τελευταίαν πνοήν. Τὰ νυκτόβια ἀρπακτικὰ ζῷα φέρονται ἐπίσης καθ' ὅμοιον τρόπον. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀντιληφθῶσι ζῷόν τι καταβεβλημένον ὑπὸ τῆς νόσου καὶ ἐτοιμοθάνατον, προσκολλῶνται τὸν τρόπον τινὰ εἰς αὐτό, τὸ παρακολουθοῦσι διαρκῶς μέχρις ὅτου ἐγκαταλίπῃ τοῦτο ἡ ζωὴ, καὶ τότε ἐπιπύπτουσι ἐπ' αὐτοῦ. Εἰς γηραλέος ἵππος καταβεβλημένος ὑπὸ τῆς ἡλικίας, εἰς βοῦς, μίᾳ ἑλαφὸς δεσμευθεῖσα ἐντὸς τῆς ἡλικίας εἰς τὸ ἄκρον λήμνης, ὅπου κατέφυγε τὸ δειλὸν ζῷον, ἵνα διαφύγῃ τὰς τόσον ἐνοχλητικὰς κατὰ τὸν καιρὸν μυίας, εἶνε θέαμα προκλητικώτατον διὰ τὰ ἐκ θνησιμαίων τρεφόμενα ἀρπακτικὰ πτηνὰ, τὰ

ὅποια καιροφυλακτοῦσιν ἤδη θεώμενα τὴν ἀγωνίαν αὐτῶν. Καὶ ὅμως αὐτὰ ταῦτα τὰ πτηνὰ διέχονται πολλάκις ἀνωθεν ἵππου, ὅστις θεομαίνεται εἰς τὸν ἥλιον ἀκίνητος ὡς νεκρὸς, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ μεταβάλλωσι τὸ παράπαν τὴν πτήσιν των.

Ὅταν ἐν ἐκ τῶν ζῶων ἀποθνήσκῃ οἱ σύντροφοί του ἐνεργοῦσι διαφόρως κατὰ τὰ διάφορα εἶδη. Ἐκτὸς ἐκείνων—καὶ ταῦτα εἶνε πολυάριθμα—τὰ ὅποια δεικνύουσιν ἀπόλυτον ἀδιαφορίαν, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ἡθικῶς ὀλιγώτερον προηγμένα, ἅτινα μετ' ἐλαφρὰν τὴν συνείδησιν τρώγουσιν ἀφελῶς τὸν νεκρὸν σύντροφόν των. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀνήκουσιν οἱ ἀσπάλακες, οἱ λύκοι ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς πείνης, οἱ μύες στερούμενοι τροφῆς. Ἄλλα περιορίζονται εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ἐκπλήξεως. Ὁ Vaillant εἶχε φονεύσει τρεῖς κερχοπιθήκους, οἵτινες μετεκομίσθησαν εἰς τὴν σκηνὴν του, ὅπου εἶς ἐξημερωμένος πίθηκος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὡς σύντροφον, ἔδειξε μεγίστην ἐκπλήξιν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν πτωμάτων τῶν ὁμογενῶν του, ἐθεώρει ἄλλοτε τοῦτον ἄλλοτε ἐκείνον στρέφων καὶ μεταστρέφων αὐτοὺς ἵνα τοὺς ἐξετάσῃ. Ὁμοίως δὲν εἶνε σπάνιον νὰ ἴδῃ τις ἄρκτον ὁσφραϊνομένην τὸ πτώμα ἄλλης καὶ νὰ τὸ περιστρέφῃ ὡς ἵνα τὸ ἐξετάσῃ καλύτερον. Ὁ Gordon Cumming διηγεῖται τι ἀνάλογον σχετικῶς πρὸς ἕνα ὄναγρον, τὸν ὁποῖον εἶχε φονεύσει ἡ λοιπὴ ἀγέλη τὸν περιεκύκλωσε μετὰ πηδημάτων καὶ φυσῶσα διὰ τῶν μυκτήρων, ἔπειτα πάντες ἐντρομοὶ ἀπεμακρύνθησαν μετὰ πάσης ταχύτητος διὰ μέσου τῆς πεδιάδος.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ τάξις τῶν πτηνῶν δεικνύει πολυάριθμα παραδείγματα τοιούτων περιέργων ἐκδηλώσεων. Ἐὰν ἐν πτηνὸν φονευθῇ καὶ πέσῃ κατὰ γῆς, πάντα τὰ ἄλλα προστρέχουσι, περικυκλοῦσι τὸ σῶμα καὶ ἐκβάλλουσι κραυγὰς θοηνώδεις ἵνα ἐκδηλώσωσι τὸν φόβον των. Πάντες θὰ ἔχωσι παρατηρήσει τοῦτο παρὰ ταῖς κορώναις μετὰ πυροβολισμὸν φονεύσαντα μίαν ἐξ αὐτῶν, βλέπει τις ὁλόκληρον τὴν ἀγέλην νὰ φθάνῃ ἐκ πάντων τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος καὶ τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ἢ πάσας συγχρόνως νὰ ἐκβάλλωσι γοεράς κραυγὰς, νὰ περιγυρῶσιν εἰρεῖς κύκλους ἀνωθεν τῆς ἀτυχοῦς συντρόφου των ἐκτελοῦσαι παραδόξους ἐλιγμούς, χωρὶς νὰ αἰσθάνονται ὅτι διατρέχουσι τὸν κίνδυνον νὰ υποστῶσι τὴν αὐτὴν τύχην.

(Ἔπεται συνέχεια)

Πάτριαι — Γ. Α. ΜΕΓΑΣ δ. μ.

ΙΣΗΜΕΡΙΑ-ΠΑΣΧΑ

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ - ΠΑΡΕΙΑ - ΠΑΡΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἴσως δυσπιστήσωσί τινες πρὸς τὸν ἀστρονομικὸν συμβολισμόν τῆς Ἰλιάδος, ἐνεκα τῆς ἐπικυρώσεως τῶν ἱστορικῶν περιγραφῶν τοῦ Ὀμήρου ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Σλήμαν. Ἀλλ' οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, οἱ κινῶντες μέχρι σήμερον τὸν θαυμασμόν τοῦ κόσμου, οὓς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐτίμα ὡς θεοπνεύστους, καὶ ὧν τὴν μαρτυρίαν ἐπικαλεῖται συχνάκις ὁ Πλάτων ἐπὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, δὲν ἦσαν ἀπλοῖ ποιηταί. Ἐκέκτηντο καὶ πάσας τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς γνώσεις τῆς ἐποχῆς των καὶ θαυμασίαν διδακτικὴν μέθοδον τὴν καλουμένην παρὰ τῶν μυστικιστῶν *Συνθετικὴν*. Ἀστρονόμοι, ἱατροί, ἱστορικοί, γεωγράφοι, πολιτικολόγοι, κοινωνιολόγοι, φιλόσοφοι τέλος καὶ καλλιτέχναι, κατ' ὅρθον διὰ τοῦ δαιμονίου αὐτῶν πνεύματος νὰ ἐξευρίσκωσι τοὺς καταλλήλους συμβολισμοὺς τοὺς δυναμένους νὰ περιλάβωσιν εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔργον διαφόρου φύσεως πράγματα καὶ διδάξωσι ταῦτα τοὺς δυναμένους νοῆσαι. Ἡ παντελὴς ἄλλως τε κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους βιβλίον ἔλκειν καθίστα ἀπαραίτητον ὅπως διὰ τερπνῶν μύθων, εὐκόλως ἀποτυπουμενῶν ἐν τῇ μνήμῃ, δύνανται οἱ ἄνθρωποι νὰ κρατῶσιν ἐν τῷ νῷ τὴν σειρὰν τῶν ἱστορικῶν γεγονότων καὶ τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ φιλοσοφικῶν γνώσεων.

Εὐνόητον ὅμως εἶναι τὸ πολυσύνθετον τῶν συμβολισμῶν τούτων καθίστα αὐτοὺς πολὺ σκοτεινοὺς· διὸ καὶ πρὸς εὐχερεστέραν αὐτῶν ἀντίληψιν αἱ αὐταὶ θεωρίαι ἐπανελαμβάνοντο εἰς διαφόρους μύθους. Οὕτω σαφέστερον ἢ ἐν τῇ θυσίᾳ τῆς Ἰφιγενείας ἀπαντᾶται τὸ φαινόμενον τῆς πανσελήνου τῆς ἰσημερίας ἐν τῷ μύθῳ τοῦ *Μινωταύρου* (ἐκ τοῦ Μίνως = Μῆνη = Σελήνη καὶ Ταῦρος). Αἱ ἐπτὰ νέαι καὶ οἱ ἐπτὰ νέοι οἱ ἀποστελλόμενοι ἐτησίως ὅπως καταφάγωνθῶσιν ὑπὸ τοῦ *Μινωταύρου* συμβολίζουσι τὰς 7 ἡμέρας τοῦ πρώτου

καὶ τὰς 7 ἡμέρας τοῦ δευτέρου τεταρτοῦ τῆς Σελήνης ἥτοι τὰς πρὸ τῆς Πανσελήνου ἐν ὅλῳ 14 ἡμέρας· διὸ καὶ ὁ ἀριθμὸς 14 ἐθεωρεῖτο ὡς λίαν εὐδαίμωνος ὑπὸ πάντων τῶν λαῶν. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἀριθμεῖ ἀνὰ 14 τὰς ἀπὸ Ἀβραάμ μέχρι Ἰησοῦ γενεάς· οἱ δὲ Ἀγγλοὶ καλοῦσι τὴν δεκαπενθήμεριαν δεκατετρανυχτίαν (fortnight ἐκ τοῦ fourteen = 14 καὶ nights = νύκτες) ἀριθμοῦντες ἀντὶ τῶν ἡμερῶν τὰς μεταξὺ αὐτῶν νύκτας διὰ τὸ εὐδαίμων τοῦ ἀριθμοῦ 14.

Ἀλλ' ὁ ποιητικώτερος πάντων τῶν συμβολισμῶν τῆς ἐν τῷ Ταύρῳ ἰσημερίας, τυχάνει ἢ μεταμόρφωσις τῆς *Ἰοῦς* εἰς *βοῦν* ὑπὸ τῆς *Ἡρας*. — Ἡ *Ἰὼ* ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης ὁλῆς τοῦ θεοῦ ἡλίου *Ἰαῶ* ἐξ ἧς καὶ ὁ *Ἰανχος* ἢ Βάκχος καὶ ὁ Ζεὺς καὶ ὁ ῥωμαϊκὸς θεὸς Ἰανός, συμβολίζει τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο διαδέχεται ἡ *θυελλώδης* ἰσημερία, διὰ τοῦτο ἡ *Ἰὼ* καταδιώκεται καὶ μεταμορφοῦται εἰς *βοῦν* ὑπὸ τῆς *δργίλης* *Ἡρας* (ἐκ τῆς ὁλῆς *αρ* ἐξ ἧς καὶ ὁ *Ἀρης* λατ. Mars ἐξ οὗ ὁ Μάρτιος). Ἐπειδὴ ὁμως μετὰ τὴν ἰσημερίαν ἔρχεται πάλιν τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον ἡ *Ἰὼ* ἐλευθεροῦται ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ ἀναλαμβάνει τὴν προτέραν τῆς μορφήν. Ὁ *πανόπτης* ἑκατοντόφθαλμος *Ἄργος* ὁ τεθεὶς ὑπὸ τῆς *Ἡρας* ὡς φύλαξ τῆς *Ἰοῦς*, παριστᾷ τὸν οὐρανὸν μὲ τοὺς ἀργυροῦς αὐτοῦ ἀστέρας· ὁ δὲ *Ἐρμῆς*, ὁ υἱὸς τῆς *Μαίας* (ἐξ ἧς καὶ ὁ Μάϊος) ὁ ἀποκοιμίσας διὰ τῆς *λύρας* τοῦ πάντας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἄργου, συμβολίζει τὸν μεσολαβοῦντα μεταξὺ ἰσημερίας καὶ ἡλιοστασίου γλυκὺν τοῦ Μαῖου ἡλίου, ὅστις ἀνατέλλων ὑπὸ τὸ μελωδικώτερον τῶν πτηνῶν ἄσμα ἀποσβεννύει τὸ φῶς τῶν ἀστέρων!

Σύμνη — ΑΝΔΡΟΝ. Γ. ΓΕΡΩΛΥΜΟΣ

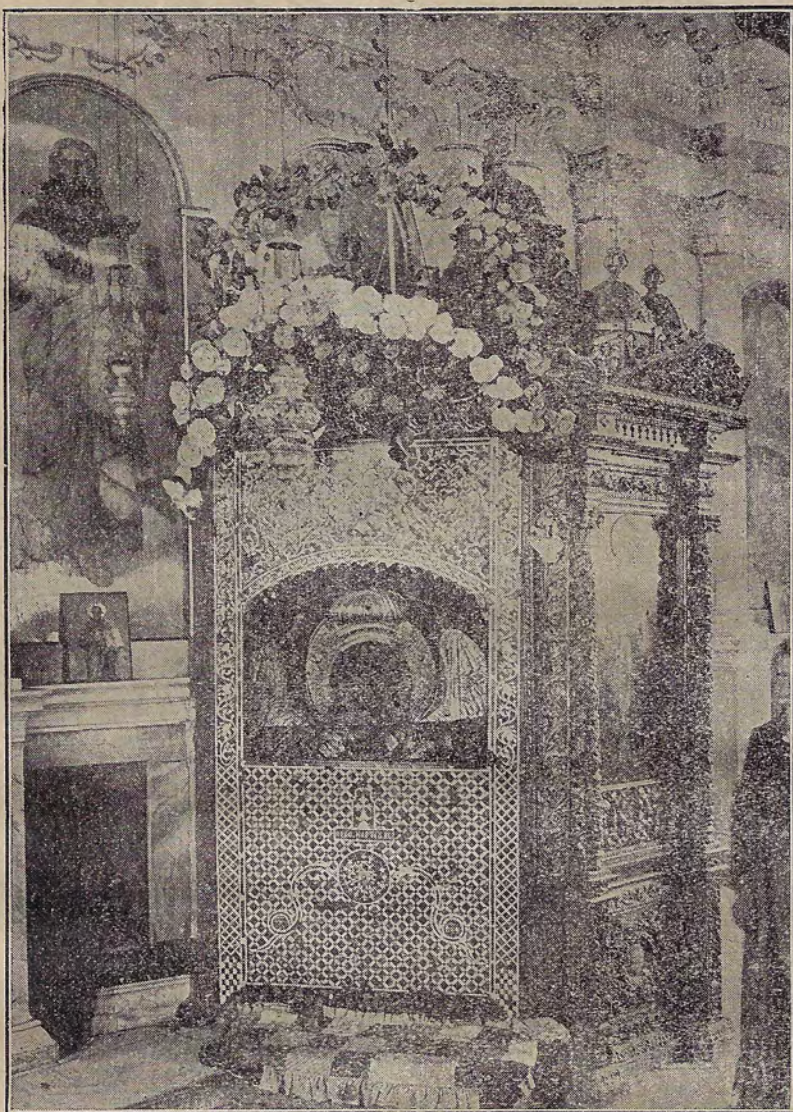
Ο ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΔΑΜΑΔΟΥ

Συνεχίζοντας τὴν προηγούμενην περὶ τοῦ Ἀρχαγγέλου πραγματείαν ἡμῶν, ἐπὶ καίρον θεωροῦμεν ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα τὴν γνώμην δύο σοφῶν τοῦ γένους διδασκάλων, τοῦ αἰδιόμου Σταυράκη Ἀναγνώστου τοῦ Λεσβίου, ἔχοντος πλείστους μετὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως δεσμοὺς καὶ τοῦ Γρηγόριου Σαράφη ἐτέρου Ἱεροφάντου.

Ἐκ τούτων ὁ πρῶτος γνωματεύει ὡς ἑξῆς ἀπὸ ἱστορικῆς ἀπόψεως :

«Ὁ καθιδρυσας πρῶτος τὴν λατρείαν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ νήσῳ ἀπάσῃ τῆς Λέσβου ὠνομάζετο Μάλος· διὰ τοῦτο, ἀπ' αὐτοῦ καὶ ὁ Ἀπόλλων αὐτὸς ἀπεκλήθη «Μολόεις». Ἀράγε μήπως καὶ τὸ σωζόμενον Ἀνάγλυφον, ἀρχαιότατον ἐν, παρίστα ποτὲ τὸν Μολόεντα Ἀπόλλωνα, εἶτα δὲ μετεφέρθη εἰς εἰκόνα τοῦ Ἀρχιστρατήγου; Ἡ, μήπως δὲν γνωρίζομεν πάντες μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἅπαντες οἱ τότε Εἰδωλικοὶ ἐκεῖνοι Βωμοί, καθαρισθέντες διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, μετεβλήθησαν εἰς θεῖους καὶ ἱεροὺς τῆς Χριστιανωσύνης Ναοὺς καὶ ἔνθεα καταγώγια ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ Θεοπνευστῶν Ἀποστόλων καὶ λοιπῶν Ἀγίων Διδασκάλων; Ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν πι-

θανολογεῖ ὅτι τὴν θέσιν τοῦ Ἑκατηβόλου καὶ Γυγαντολέτου καὶ Τοξοφόρου ψευδοθέου ἐκείνου Ἀπόλλωνος κατέλαβε μετὰ τὴν Εὐαγγελικὴν χάριν ὁ ἡμέτερος Ζωοφόρος Ἀρχιστρατήγος Μηχαήλ; Ἡ μὴ ἡ Εἰκὼν αὕτη (ἰδ. εἰκόνα) παρίστανε ποτὲ τὸν ἥρωα Λέσβιον τὸν υἱὸν τοῦ Λαπίθου, τὸν ἀποικίαν Ἑλληνικὴν εἰς Λέσβον μεταγαγόντα, ἢ τὸν σοφὸν Πηλαμῆδην τὸν φονευθέντα εἰς τὴν Τρωάδα, περὶ οὗ λέγει ὁ Φιλόστρατος: «Ἐθαψαν αὐτὸν (τὸν Πηλαμῆδην) Ἀχιλλεὺς τε καὶ Αἴας εἰς τὴν ὄμιρον τῇ Τροίᾳ τῶν Αἰολέων ἡπειρον ὑφ' ὧν καὶ Ἱερὸν αὐτῷ τι ἐξοικοδόμητο, μάλα ἀρχαῖον, καὶ Ἀγαλμα Πηλαμῆδους ἱδρύται γενναῖον καὶ εὐοπλον· καὶ θύουσιν αὐτῷ ξυνιόντες, οἱ τῆς ἀκταίας οἰκούντες

Ἡ Εἰκὼν τοῦ Ταξιάρχου ἐν Μανδαμαδῷ (Μυτιλήνης)

Εἰκὼν ληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Μυτιλήνῃ διακεκριμένου Φωτογράφου κ. **FRITZ J. MRAZ** καὶ εὐγενῶς παραχωρηθεῖσα ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν «Αἰολικὸν Ἀστὴρα»,

πόλεις· μαστεύειν δὲ χρὴ τὸ Ἱερὸν, κατὰ Μήθυμνάν τε καὶ Λεπέτυμνον.»

Ἡ ἀγκάσθημεν εἰς τοιαύτας νὰ περιπέσωμεν εἰκασίας καθίστον ἡ ἀπόλεια πολλῶν παλαιῶν Συγγραφέων, ἡ μεγάλη τοῦ μεσαίωνος ἀμάθεια ἢ μᾶλλον ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ περὶ τὸ γράφειν καὶ ἱστορεῖν τὰ συμβαίνοντα τῶν συγχρόνων τῶν ἀμέλεια μᾶς ἔχουσι δεδουλευμένους.

Μεταξὺ δὲ ἄλλων Διδασκάλων σοφῶν περὶ τὰ Ἑκκλησιαστικὰ καὶ Θεολόγων καὶ ὁ συμπολίτης ἡμῶν Διδάσκαλος Γρηγόριος ὁ Σαράφης, συμφωνῶν μετ' αὐτῶν, ἐρωτηθεὶς ἂν πρέπη νὰ σεβάζηται τὸ τοιοῦτον ἢ ὅχι ἀπεκρίθη καταφατικῶς. «Διότι εἰδῶλον μὲν καὶ ξοάνων καὶ ἀγαλμάτων προσκύνησιν ῥητῶς ἀπαγορεύει ἡ

Ἐκκλησίᾳ, εἶπεν τὰ Ἀναγκυρῶν δὲ μορφώματα ὅτι ἀνέχεται οἶα, φέρ' εἶπεν, εἶνε καὶ ἐπὶ μετάλλου καὶ ἐπὶ ξύλου, ἢ ἄλλης ὕλης τινὸς γλυφόμενα εἰκονίσματα, καὶ οἱ Σταυροὶ οἱ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἢ ἄλλαχοῦ δουλεύοντες, καὶ οἱ ἐπὶ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων ἐπιθέμενοι ἀργυραὶ ἢ χρυσαὶ πλάκες, προσέτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ ἐκ γύψου ἢ ἄλλης ὕλης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Σταυρώσεως κ.τ.λ. ἀνέκαθεν Συνοδικῶς ὄντα παρὰ δεκτὰ καὶ προσκυνητὰ ἅπαντα.»

« Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία μᾶς βεβαίως, ὡς βλέπομεν εἰς τῆς Οἰκουμένης Ἑξδόμης Συνόδου τὰ Προλεγόμενα (ἐν τῇ Πηδαλίῳ τοῦ Νικοδήμου,) ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδέχθη κατὰ συγκατάθεσιν, τὸν ἐκ χαλκοῦ Ἀνδριάντα ἐκείνον, ὃν τινα δι' εὐγνωμοσύνην ἡ Ἐθνικὴ ἐκείνη Βερονίκη, ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἰαθεῖσα αἰμορροῦσα γυνή, κατασκευάσασα ἔστησεν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τῆς, τιμῶσα καὶ σεβομένη σχετικῶς αὐτόν, αὐτῇ τε καὶ πάντες οἱ ἄλλοι τότε χριστιανοὶ ἕως εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη τοῦ βασιλέως Ἰουλιανοῦ τοῦ Πικροῦ διὰ τὴν διώκοντάς τοις μετὰ Χριστὸν 360 χρόνους περίπου.

Οὗτος δὲ συντρίψας ἔθηκεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν τοῦ Διὸς Ἀνδριάντα. Εἰς τοὺς πόδας τοῦ σεβασμίου ἀνδριάντος ἐκείνου, προσθέτει ἡ Ἱστορία, ὅτι βοτάνη τις φιομένη, παντοίας νόσους ἐθεράπευσεν καὶ τοῦτο πρὸς ἐνδειξὴν βέβαια τῆς θείας εὐχαριστήσεως. Τῆς δὲ ἁγίας Βερονίκης τὴν μνήμην, ὡς ἐναρέτως διωτευσάσης, ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν δωδεκάτην Ἰουλίου.»

Τοιαῦται αἱ γινώμαι τῶν αἰορίμων ἀνδρῶν περὶ τοῦ ἐν ἀγαλματῶδε ὑποστάσει εἰκονιζομένου Ταξιάρχου τῆς Μανδαμάδου, ὅστις μεθ' ὅσα καὶ ἂν δύσχυρισθῇ τὰ ἀντίθετα τὸ νεωτεριστικώτερον πνεῦμα, θέλει λατρεύεσθαι ἐπὶ σειρὰν ἐπὶ αἰῶνων, ὅτινες καὶ μόνοι αἰῶνες διὰ τῆς ἀλογητοῦ πίστεως καθίστανται οἱ ἀλάνθαστοι ἐρημνεύται πολλῶν ἀμφιβολιῶν καὶ παραδοξότητων καὶ λύται τῶν ἐν γένει προβλημάτων.

Ὡς χριστιανοὶ μόνον εὐχόμεθα ὅπως ὁ ἐν πνεύματι προσκυνούμενος Θεὸς λυτρώνην ἐκείναις τοῦ Ἀρχαγγέλου τὸ χριστεπώνυμον αὐτοῦ πλήρωμα ἐκ τῶν ἐκάστοτε ἐν τῇ διωτικῇ διαπάλλῃ ἀναφυομένων κινδύνων καὶ διὰ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου Μεγάλου πνεύματος τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων μᾶς γνωρίζῃ τὴν ὁδὸν ἐν ἣ πρόκειται νὰ βαδίζωμεν πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς μεγάλης ἀποστολῆς ἣν ἔχομεν ὡς τέκνα φωτὸς καὶ ἀληθείας καὶ πρὸς διάλαμψιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ ὑγινοῦς Πολιτισμοῦ.

Κυθωνία—ΔΗΜ. Γ. ΝΕΡΑΝΤΖΗΣ
(ΑΥΤΕΡΙΝΟΣ)

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΟΥ

Χέρια τῆς μάνας μου γλυκὰ
ποῦ ἡ ἀγάπη σὰς ἀγιάζει.....
Τὸ περὶ ὁμορφο τραγοῦδι μου
μόνο σὲ σὰς ταιριάζει !....
Ὅ,τι κι' ἂν πῶ λίγο γιὰ σὰς
λίγο θενᾶναι πάλι,
ἀταίριαστη ἡ ἀξία σας,
κι' ἡ χάρι σας μεγάλη !...
Χέρια ποῦ με κρατοῦσατε
μικρὴ, μ' ἀγάπη τόση.
Ὡ Χέρια ποῦ τὰ χάρδια σας
μ' ἔχουνε μεγαλώσει !
Ἐτσι ὅπως ἤμουνα μικρὴ
πόσες φορὲς καὶ πάλι
νὰ γείρω ἔρχομε ἀπάνω σας
σὺν τότες τὸ κεφάλι !
Ὡ ! πόσο ξεκουράζετε
τὴν λύπη μου, τὸν πόνο !
Κάθε κακὸ μοῦ πέρνετε
μ' ἓνα σας χᾶδι μόνο !
Πόσες φορὲς π' ἀρρώστησα
χεράκια ἀγαπημένα
μοῦχετε δώσει τὴν ὑγεία
σὺν νᾶστε μαγεμμένα !...
Κι' ἓνα ποτήρι ἀπλό νερό
νὰ δώσετε, κι' ἐκεῖνο
Θαροῦ εἶναι ἀθάνατο, ἀναζῶ
εὐθὺς ὅταν τὸ πίνω !...
Τὰ χέρια τὰ ὁμορφότερα
δὲν ἔχουν τὴν δικιά σας
τὴν χάρι μήτε τὴν τιμὴ !...
Πῆραν τὴν ὁμορφιά σας.
Ἡ προκοπὴ, κι' ἡ ἀκούραστη
ἡ ἀγάπη ἡ τρισαγία...,
Πᾶ στὴς ἀγάπης τὸν βομὸ
γενήκατε θυσία !...
Ὅτι κι' ἂν πῶ λίγο γιὰ σὰς
λίγο θενᾶναι πάλι !...
Ἀτίμητη ἡ ἀξία σας
κι' ἡ χάρι σας μεγάλη !...
Τοῦ κόσμου τ' ὁμορφότερο
τραγοῦδι σὰς ταιριάζει...
Χέρια τῆς μάνας μου γλυκὰ
ποῦ ἡ ἀγάπη σὰς ἀγιάζει !

ΜΕΡΣΙΝΑ — ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΙΑ

ΜΕΛΕΤΗ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΩΝ

Ὁ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμων φαρμακοποιὸς κ. Ζ. Ζαφειρόλλης διὰ τῆς ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἐνδιαφερούσης μελέτης τοῦ ἀξιολογοτάτην συμβολὴν παρέχει οὐ μόνον ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἐποψίν ἀλλὰ καὶ πρακτικὴν, διὰ σαφούς διατυπώσεως καὶ γλώσσης εὐλήπτου παρέχων ὠφελιμότητας ὁδηγίας πρὸς περιφρούρησιν τῆς ὑγιείας ἡμῶν ἀπὸ παντός κινδύνου δημιουργουμένου ἐξ ἀμαθείας καὶ ἀγνοίας.

Τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα τυγχάνει γενικωτάτου ἐνδιαφέροντος, ἀναμφιβόλως δὲ μετὰ πολλῆς προσοχῆς θέλει ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τῶν φιλομαθῶν καὶ τῶν κηδομένων τῆς ὑγιείας ἀναγνωστῶν ἡμῶν.

Δηλητήρια χρησιμοποιούμενα ὡς φάρμακα ἐσωτερικῆς χρήσεως.

Πολλῶν τοιούτων δηλητηριωδῶν φαρμάκων γίνεται χρῆσις παρ' ἡμῶν ὑπὸ τῆς δημώδους λεγομένης ἰατρείας. Παρατηρήθησαν ὅμως δηλητηριάσεις πολλάκις ἐκ τῆς λήψεως τοιούτων φαρμάκων σημειώσασαι μάλιστα καὶ θανάτους. Γνωστὸς εἶνε τοῖς πολλοῖς ἐξ ἡμῶν καὶ πρόσφατος εἰσέτι ὁ θάνατος νέου τινὸς καλῆς καὶ γνωστῆς παρ' ἡμῶν οἰκογενείας ἐκ τῆς χρήσεως ὑποκαπνισμῶν (ἀχνημάτων ἢ εἰσπνοῶν) θειούχου ὑδραργύρου. Ἐσωτερικῶς γίνεται χρῆσις γενικῇ παρ' ἡμῶν ὅπου ἢ ὀπιούχων τινῶν σκευασμάτων διασκευαζομένων καταλλήλως ὑπὸ γραιδίῳ ἐπεχόντων παρ' ἡμῶν τόπον πρακτικῶν ἰατρῶν.

Παρὰ τοιούτου τινὸς γραιδίου παρακλητικῶς αἰτήσας ἐπέτυχον τὸν τύπον μιᾶς τοιαύτης παρασκευῆς ἢ συνταγῆς : «*Ἐΐθρανον* εἰς φούρνον τὰς κεφαλὰς τῆς μήκωνος τῆς ὑπνοφόρου, (ἀφιονοκεφαλᾶς) κοπάνισον καλῶς ἐν ἰγδίῳ, ζύμωσον τὴν οὕτω παραχθεῖσαν κόνιν μετὰ σταφύδος καὶ κόνεως καρῶν καρδαμώμου (μοσχοκαρῶν) καὶ μόρφωσον ἐκ τῆς ὅλης ζύμης κατὰ τὴν τέχνην (*Lege artis*) καταπότια !! »

Φαντάζεσθε δὲ ποῦ παρέχονται τὰ τοιαῦ-

τα καταπότια καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν ; Τὰ ἀγοράζουσι γονεῖς ἰδίᾳ μητέρες ὅπως τὰ χορηγῶσιν εἰς τὰ ἑαυτῶν βρέφη ἵνα κοιμίζωσιν αὐτὰ διὰ τοῦ μέσου τούτου καὶ μὴ τὰς ἀνησυχῶσιν. Ὅποια πλάνη ! Χορηγοῦσιν αἱ μητέρες τὰ καταπότια ταῦτα εἰς τὰ ἑαυτῶν βρέφη, ἀγνοοῦσαι ἴσως τὰς θλεθρίας συνεπειὰς ἃς ἐπιφέρει ὁ τεχνητὸς αὐτὸς ὕπνος, ἢ δι' ὁπίου αὕτη δηλητηριάσις εἰς τοὺς μικροὺς τρυφεροὺς καὶ ἀθῶους βλαστοὺς τῶν. Ἀγνοοῦσιν ἴσως ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης αὐτῶν πράξεως καθιστῶσι τὰ ἑαυτῶν τέκνα καχεκτικά, ἀδύνατα, νευρικά, ἀφηρημένα καὶ ἡλίθια. Πολλὰι μητέρες αὐτὸ τοῦτο τὸ ὅπιον, τὸ δραστηώτερον ἔτι τῶν κεφαλῶν (*Têtes de Pavot*) τολμῶσι νὰ χρησιμοποιῶσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀλλὰ ἀφεψήματα κεφαλῶν καὶ ἀλλὰ τέλος ἀφεψήματα τῶν καρπῶν ἢ τῶν ἀνθέων τῆς μήκωνος τῆς ῥοιᾶς (παπαρούνας) ἣτις ἐπίσης περιέχει ὅπιον εἰς ἥττονα βαθμόν. Οἱ περὶ τὰ δηλητήρια καταγινόμενοι παρετίρησαν ὅτι σκεῦασμα παρασκευασθὲν ἐκ τριῶν κεφαλῶν πρασίνων καὶ χορηγηθὲν εἰς παιδίον ἐπέφερε τὸν θάνατον τοῦτου ἐν τὸς μιᾶς ὥρας. Ἐπίσης 2 κοχλιάρια ἐξ ἐνδὸς ἀφεψήματος ἐκ δύο κεφαλῶν παρασκευασθέντος καὶ χορηγηθέντος εἰς μικρὸν ἐπέφερον τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ὡστε αἱ τοιαῦται μητέρες ὀχι μόνον παραίτιοι συμφορῶν γίνονται εἰς τὰ ἑαυτῶν τέκνα, συμφορῶν βεβαίως, αἵτινες πάντως καταλογίζονται εἰς τὸ παθητικὸν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκουσίως ἐγκληματοῦσι, κακουργοῦσι, γίνονται φονεῖς τῶν ἑαυτῶν τέκνων. Πολλάκις μοι συνέβη, νὰ ἐλέγξω τοιαύτας μητέρας αἵτινες δὲν μοι ἀπέκρυψαν νὰ μοι ὁμολογήσωσιν ὅτι «*εἶχον ἀφιονόσει*» κατὰ τὴν φράσιν τῶν, τὰ ἰδιά των τέκνα, ἅτινα ἐκράτουν εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ἅτινα ἐκόμισαν εἰς τὸ φαρμακεῖον ὅπως τύχωσιν ἐκεῖ τῆς δεούσης ἰατρικῆς βοήθειας καὶ τῆς ἀπὸ τοῦ κινδύνου ἀπαλλαγῆς.

Ἡ εἰκὼν ἐνδὲς τοιούτου ἀφιονισμένου παιδίου, ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τὴν εἰκόνα παιδίου εὐρισκομένου εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ τάφου του. Βαθὺς ὕπνος, τελεία ἀναισθησία,

ἀκίνησις ὀφθαλμῶν, βραδεῖς καὶ διαλείποντες σφυγμοί, στόμα ψυχρὸν καὶ βραδεῖα ἀναπνοή εἶνε τὰ φαινόμενα μιᾶς τοιαύτης δειξείας δι' ὁπίου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ σκευασμάτων δηλητηριάσεως τῶν παιδῶν.

Μητέρες ὅσαι θέλετε ἵνα τὰ τέκνα σας γίνωνται ὑγιῆ καὶ εὐρωστά ἀποφεύγετε τὰ τοιαῦτα δηλητήρια, μὴ γίνεσθε ἐξ ἀγνοίας σας ἢ καὶ ἀπρονοησίας παραίτιοι τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς παραλύσεως τῶν νεαρῶν βλαστῶν σας, μὴ γίνεσθε φονεῖς αὐτῶν, ἐπιβλέπετε τὰς τροφούς, ἵνα μὴ ἐξ ἀμελείας καθίστασθε ἡθικοὶ αὐτουργοὶ τῆς καταστροφῆς τῶν τρυφερῶν αὐτῶν υπάρξεων.

Ὅπῳ γίνεται χρῆσις παρ' ἡμῖν καὶ ὑπ' ἀνθρώπων πασχόντων ἐξ ἀσθματος ἢ καὶ ἀπλοῦ βηχός. Πρωτὴν τινὰ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1904 προσήλθε παρ' ἐμοὶ κατέρυθρος ζαλισμένος καὶ μὲ τρέμοντα μέλη Κύριός τις Κ..... ἡλικίας περίπου 45 ἐτῶν ὑποτραυλίζων καὶ ζητῶν πρὸς βοήθειάν του τὸν ἱατρόν.

Τὸν παρεκάλεσα ὀλίγον ν' ἀναμείνῃ τὸν ἱατρόν ὅστις μετ' ὀλίγον θὰ κατήρχετο, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ μὲ ἀκούσῃ, χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸν ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ ἱατροῦ. Δὲν παρέλειψε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν ἱατρόν ὅτι εἶχε φάγῃ τεμάχιον ὁπίου πρὸς κατάπασιν τοῦ βηχός του, προμηθευθεὶς τοῦτο παρὰ τινος γνωστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ μας ὑαλοπώλου. Ὁ ῥηθεὶς κύριος παρουσίαζε καθ' ὅλα, τὰ φαινόμενα μιᾶς ἐξ ὁπίου δηλητηριάσεως: Τῷ ἐχορηγήσαμεν ἀναληπτικόν τι φάρμακον καὶ τῷ συνεστήσαμεν νὰ πίνῃ ἀρκετὸν ἀπόδρασμα καφέ, τὸ σύνηθες τοῦτο ἀντίδοτον τοῦ ὁπίου. Δὲν παρελείψαμεν ἐννοεῖται καὶ νὰ τῷ συστήσωμεν θερμῶς ὅπως μὴ ἐπαναλάβῃ ἐκ δευτέρου τὸ παιγνίδιον αὐτὸ καθ' ὅσον ἐνδέχεται νὰ ὑποστῇ καὶ σοβαριώτερα πράγματα.

Δηλητηρίων τινῶν ἐπίσης γίνεται χρῆσις πρὸς θεραπείαν ὀρισμένων τινῶν νοσημάτων, — εὐνοήτων — ὅπου σπουδαῖον **ῥόλον παίζει** ὁ ὑδράργυρος. Ἀλλ' ἀπορίας ἄξιον τυγχάνει διὰ τὴν προκειμένου περὶ μιᾶς τοσοῦτον σοβαρᾶς νόσου, νὰ δίδεται πίστις εἰς ἄδαεις ἀνθρώπους καὶ ἐμπειρικούς, ἥτοι εἰς τοὺς λεγομένους παθούς, **σαρλατάνους** καὶ **κομπογιαννίτας** καὶ νὰ μὴ ἀπευθύνεται τις εἰς τοὺς ἐπιστήμονας, οἵτινες γνωρί-

ζοῦσι τὰς δόσεις ἐνδὲς ἐκάστου τῶν δηλητηρίων, τὸ πῶς καὶ πότε καὶ πόσον πρέπει νὰ δοθῇ ἵνα μὴ ἐπιφέρῃ δηλητηριάσιν τινα. Διὰ τὴν νὰ καταφεύγῃ τις εἰς τὰ παντοιοπωλεῖα ὅπως προμηθεύεται τὰ τοιαῦτα δηλητήρια γενόμενος οὕτω παραίτιος συμφορῶν ἀνυπολογίστων; Διὰ τὴν ὅταν πάσχῃ διστάζει νὰ καφύγῃ εἰς τὸν ἱατρόν, ὅπως λάβῃ τὴν πολῦτιμον συμβουλὴν του, ἀλλ' ἀγοράζει ἔπιον ἢ ὑδράργυρον καὶ τρέχει κατόπιν ἐορτῆς ὅπως πληρώσῃ διπλάσιος τὴν τοιαύτην ἀπερισκεψίαν του. Περὶ δὲ τῆς ἀκηδίας τῶν ὑπὸ τῆς Γ. Κυβερνήσεως τεταγμένων πρὸς ἀπαγόρευσιν τῆς ἐλευθέρας πωλήσεως τῶν δηλητηρίων τούτων ὡς καὶ περὶ τῆς ἀσυνειδησίας καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων ἀδιακρίτως τὰ τοιαῦτα, ἃς μὴ γίνεται λόγος, διότι πολλὰ πολλάκις ἐλέχθησαν καὶ λέγονται ἀλλ' ἄνευ δυστυχῶς ἀποτελέσματος. Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς διακυβευομένης υἱείας τῶν πολιτῶν καλὸν ἤθελεν εἶσθαι νὰ συστηθῇ εἰς αὐτοὺς τούτους ὅπως ἀπέχωσι νὰ προμηθεύωνται τοιαῦτα εἶδη ἐξ ἀνευθύνων καὶ ἀναρμοδίων πηγῶν, ἀπαλλάσσοντες οὕτω καὶ ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἐξ ἐνδεχομένων συμφορῶν.

Κυθωνία — Ζ. ΖΑΦΕΙΡΕΛΛΗΣ
(Φαρμακοποιός)

ΗΣΥΧΕΣ ΩΡΑΙΣ

Δὲν ἔχει πῶς γλυκὰς στιγμαῖς, τοῦλάχιστον
[γὰ μένα
ὅταν τὸ βράδυ ξαπλωθῶ
στὸ στρώμα μου νὰ κοιμηθῶ
καὶ σκέπτομαι τὰ μέλλοντα, θυμοῦμαι
[περασμένα.

Κι' ἐκεῖ ποῦ νειότης ὄνειρα μὲ πόθο
[συλλογοῦμαι,
ἔρχετ' ὁ ὕπνος ἀπαλὰ
σιγὰ τὰ μάτια μου σφαλᾷ
καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο στὸ στόμ' ἀποκοι-
[μοῦμαι.

Σμύρνη-ΕΥΡ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΑ ΔΥΓΑ

« Ἐπιβῆτε ! Ἐμπρός, ἐπιβῆτε !

Ὁ συρμὸς τῶν ὀκτὼ ὥρων καὶ πενήκοντα τῆς ἐσπέρας διὰ Μασσαλίαν ἦτο ἑτοιμος νὰ ἐκκινήσῃ ἀμέσως. Ἡ ἀτιμάμαξα ἐξετόξευε τολύπας καπνοῦ, — Πφοῦ! πφοῦ! πφοῦ! — ὡς γηραιὸς ναυτικὸς ἀνάπτων τὴν χονδρὴν πίπαν του. Αἱ ἄμαξαι, ἡδὴ χαῖνοι, πρὶν ἢ τεθῶσι καθ' ὁδόν, ἐκρότουν εἰς τὰς ἐνώσεις των γογγίζουσαι, « θὰ κινούμεθα λοιπὸν ἀκόμῃ ! θὰ ταξειδεύωμεν ὁλονυκτεῖ ! δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν λοιπὸν ἡσύχους ; Πότε θὰ σταθῶμεν ; » Καὶ οἱ τροχοὶ ἀπῆντων σκιρτῶντες ἐξ ἀνυπομονησίας : « θὰ κυλισθῶμεν ! θὰ κυλισθῶμεν ! θὰ κυλισθῶμεν ! Ὅποια εὐχαρίστησις νὰ διατρέχωμεν τὰς μεγάλας ὁδοὺς ὀλοταχῶς καὶ νὰ εὕρισκώμεθα αὐριον τριακοσίας λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ ! Τὶ σκέπτεται λοιπὸν αὐτὸς ὁ κατάρματος σταθμάρχης καὶ δὲν συρίζει ν' ἀναχωρήσωμεν ; »

« Σπεύσατε ! εἰς τὴν ἄμαξαν ! εἰς τὴν ἄμαξαν ! »

Καὶ δὲν γνωρίζω διὰ τίνος θαύματος ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος, ὅλοι αὐταὶ αἱ ἀποσκευαὶ εἶχον ἡδὴ εὗρη τὴν θέσιν των. Εἶχε φθάσῃ ἡ ὥρα. Ἦδη γυναῖκες τινες ἴσταντο ὄρθιαι εἰς τὰ μικρὰ παράθυρα τῶν βαγονίων μὲ τό μανδῆλιον εἰς τὴν χεῖρα, ἵνα ῥίψωσιν ἐν τελευταῖον χαῖρε πρὸς τοὺς ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος γνωστοὺς των. Ὁ σταθμάρχης ἔφερε τὴν συρίκτραν εἰς τὰ χεῖλη του, κατόπιν ἡ ἀτιμάμαξα ἐσύριξεν, ὁ συρμὸς ἐξεκίνησεν, οἱ τροχοὶ ἤρχισαν νὰ στρέφονται καὶ ἡ συνοδεία ἐξῆλθε βραδέως τοῦ σταθμοῦ, αὐξάνουσα βαθμὴδὸν τὴν ταχύτητά της.

Κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν δύο ἄνθρωποι ἐθεάθησαν ἐξερχόμενοι καὶ τρέχοντες ἐκ τοῦ ἐστιατορίου : ὁ πρῶτος, ὑψηλός, ἀδύνατος, εὐκίνητος, ἔφθασε μετὰ τινα ἄλματα εἰς τὴν ἄμαξαν τῶν ἀποσκευῶν, τεθειμένην εἰς τὴν ἄκρην τοῦ συρμοῦ καὶ ἀρπάξας αὐτήν, ὡς εἰδισμένος εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς γυμναστικῆς, εἰσέδυσεν ἐντὸς μὲ ὅλην τὴν ἀντίστασιν

τῶν ὑπαλλήλων· ὁ δεύτερος, εἷς ἐκ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ἐστιατορίου, φορῶν μαύρην βλούζαν καὶ λευκὴν ποδιάν, ἔτρεχε κατόπιν καὶ ἔκραζε :

— Κλέπτα ! κλέπτα ! δὲν ἐπληρώσατε τὰ δύο αὐγά σας ! καταβῆτε ἢ θὰ διατάξω νὰ σᾶς συλλάβουν ! Τὰ αὐγά σας ! Τὰ αὐγά σας !

Ἡ ἄμαξα τῶν ἀποσκευῶν ἐξῆλθε καὶ αὐτὴ τοῦ σταθμοῦ. Ὁ ταξειδιώτης, ὁ οὕτως προσκαλούμενος, ἔκυψε πρὸς τὰ ἔξω καὶ μὲ τὸν καθαρώτερον βρεττανικὸν τόνον, ἐφώναξεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν ὅστις ἠκολούθει τὸν συρμὸν μὲ βῆμα δρομέως ὡς ἐὰν ἐπεθύμει νὰ παρασυρθῇ ὑπ' αὐτοῦ μέχρι Μασσαλίας :

— Ὁ Τζὼν Κράβ δὲν εἶναι κλέπτης. Θὰ σᾶς πληρώσω τὰ δύο αὐγά, ὅταν ἐπανεέλθω, — μετὰ πέντε ἔτη.

Καὶ ὁ συρμὸς ἐξηφανίσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν γελώτων τῶν ὑπαλλήλων συσσωρευθέντων ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος. Ὁ ὑπηρετὴς ἐπέστρεψε καταβεβλημένος, ἵνα διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του εἰς τὸν πάτρωνά του, τὸν κύριον Γκαρανζώ, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ τῷ ἔδειξε τὴν θύραν. Ἄλλ' ὁ πάτρων οὗτος ἦτο τακτικὸς ἄνθρωπος καὶ τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸ κλείσιμον, ἐνέγραψεν εἰς τὸ βιβλίον του :

« Τζὼν Κράβ (Ἀγγλος) ὀφείλει δύο αὐγά »

Ἡ τιμὴ ἔμενεν ἀνοικτή. Διατὶ νὰ δεσμευθῇ ὑπὸ διατιμίσεως, ἥτις ἠδύνατο νὰ διαφιλονεικηθῇ βραδύτερον ; Τάξις καὶ φρόνησις· οὕτω πράττουσι τὰ καλὰ κατὰστήματα. Πολὺ θὰ ἐξεπληττόμην, ἂν ὁ κύριος Γκαρανζώ ἀπέθνησκεν ὑπὸ τὸ δέρμα ἐπαίτου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Τζὼν Κράβ, ἅμα διαφυγὼν τὸν καταδιώκοντα αὐτὸν ἐχθρόν, διηυθετήθη, ὅπως περᾷ τὴν νύκτα εἰς τὴν ἄμαξαν τῶν ἀποσκευῶν ὅπου ἡ βραδύτης του τὸν ὑπεχρέωσε νὰ καταφύγῃ. Ἐν πρώτοις ἐκαθέσθη εἰς τὴν καλυτέραν θέσιν, ἐκείνην τὴν ὁποίαν κατέχει ὁ ὁδηγός, ἔθεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων

του ἐν σάλιον Σκωτικόν μὲ τετράγωνα, περιετύλιξεν ἐπιμελῶς τὰς κνήμας του εἰς σκέπασμα μὲ τετράγωνα ἐρυθρὰ καὶ μαύρα καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κάλυμμα μάλλινον μὲ διπλοῦν γείσωμα καὶ μὲ τετράγωνα μαύρα καὶ λευκά. Οὕτως ἀνέτως ἐγκατασταθεὶς καὶ εὐχαριστήσας τὴν ἐθνικὴν του ὄρεξιν πρὸς τὰ τετράγωνα ἐντελῶς, ἀφῆρσε χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν αἰδειαν τὰ μὲ δέματα ὑποδήματά του ἵνα τὰ ἀντικαταστήσῃ μὲ παντούφλας καὶ ἐπλήρωσε τὴν χωματίνην πίπαν του μὲ καπνόν, τὸν ὁποῖον ἐδανείσθη ἀπὸ τὸν ὀδηγόν. Ἀφοῦ τὴν ἤναιψεν, ἐξέβαλε γρουλλισμὸν εὐχαριστήσεως καὶ εἶπε μὲ ὕφος σιγηλόν:

— Οἱ Γάλλοι δὲν ἡξεύρουν νὰ ταξειδεύσωσιν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει λέγει ἐντόνως ὁ ὀδηγός, ὅστις ἤρχιζε νὰ ἐρεθίζεται μὲ τοὺς ἀγροίκους τρόπους τοῦ ξενουμένου του, ὅταν ταξειδεύωσι, πληρώνουν ὅ,τι ὀφείλουν.

— Θὰ πληρώσω, εἶπε λακωνικῶς ὁ Ἀγγλος.

— Χούμ! ἐπιθυμῶ μᾶλλον νὰ τὸ πιστεύσω παρὰ νὰ τὸ ἰδῶ, ἐψιθύρισεν ὁ ὀδηγὸς οἰκείως.

— Θὰ πληρώσω, ἀντέκρουσεν ὁ Τζὼν Κράβ, ἐντὸς πέντε ἐτῶν, ὅταν ἐπανέλθω ἐκ τοῦ περὶ τὸν κόσμον ταξειδίου μου.

— Λόγια πάντοτε, ἀγαπητέ μοι.

Ὁ Ἀγγλος ἐνόησεν, ὅτι δὲν θὰ καταπέσῃ τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον, διέκοψε τὴν συνομιλίαν, ἔσβυσε τὴν πίπαν του μὲ τὸν ἀντήχειρά του καὶ ἐτοποθετήθη καταλλήλως, ἵνα κοιμηθῇ. Θὰ ἐξελάμβανέ τις αὐτὸν ἤδη ἀναχωρήσαντα διὰ τὴν χώραν τῶν ὄνειρων, ὅταν ἐξαίφνης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Οἱ Γάλλοι, λέγει βραδέως καὶ μὲ ἀκατανόητον περιφρόνησιν, οἱ Γάλλοι οὐδέποτε θὰ ἐννοήσουν τὴν Ἀγγλίαν....

Καὶ ἐκοιμήθη ἀμέσως.

(Ἔπεται Συνέχεια)

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Κυθωνία — Γ. ΣΑΡΙΒΑΞΕΒΑΝΗΣ

CAKMINA TRISTICIA ΜΑΥΡΑΙΣ ΣΤΙΓΜΑΙΣ

Ἡ νύχτα ἤρχιζε ν' ἀπλώνῃ σιγὰ σιγὰ στὴ γῆ τὰ μαύρα φτερά της καὶ νὰ χύνῃ γύρω μιὰ θλιβερὴ σιγαλιά. Στὴν ἀσάλευτὴ σιγαλιά τῆς νύχτας ἓνας ἀνθρώπινος ἴσκιος ξεπρόβαλε τρομουλιαστὰ σέρνοντας κατόπιν του τὸ ἐρεπίπιο μιᾶς πεθαμένης εὐτυχίας.

Ναί!

Εὐτυχίας ποῦ περῶ καὶ διαβαίνει καὶ στὰ στήθεια ἓνα μαῦρο μονάχα ἀφίνει θρόνο..... τὸ πόνο.

Νέος μὲ γλωμὴ ὄχι πέρασε ἀπὸ μπροστά μου σηκώνοντας μὲ δυσκολία τὰ δύο βάρειά του πόδια. Μ' ὅλα τὰ εἴκοσι χρόνια του ἦτο πολὺ καταβεβλημένος. Βαθὺς πόνος ἦτο ῥιζωμένος στὴν ἔρημὴ καρδιά του καὶ ἡ ἀγωνία τοῦ πόνου ἦτο ζωγραφισμένη στὸ γλωμὸ καὶ ὀυτιδωμένο πρόσωπό του.

Κάθε λίγο βαθὺς στεναγμὸς ἔβγαине ἀπ' τὰ στεγνά του χεῖλη.

Τὸν ἀκολουθῆσα.

Προχωροῦσε σιγὰ μὲ σκυμμένο κεφάλι βαρεμένο ποῖος ξέρεϊ ἀπὸ τὴ λυπηραῖς σκέψις.

Προχωροῦσε! Ποῦ; ἄγνωστο γιὰ μένα. Μιὰ δύναμι μ' ἔσπρωχνε νὰ τὸν ἀκολουθῆσω.

Ἀφ' οὗ περπατήσαμε ἀκεχτὴ ὥρα στὸ σκοτάδι, ἐσταμάτησε· ἐφθάσαμεν ἐκεῖ ὅπου ὅλα τὰ βήματα πλέον σταματοῦν. Στὸ νεκροταφεῖο!

Στὸ νεκροταφεῖο, ποῦταν χωμένο μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι, στὴν ἔρημὴ τοῦ χάρου ἀγκαλιά.

Κύτταξε γύρω μὲ τὰ μισοσβυσμένα μάτια του καὶ ἐτράβηξε ὁλόιστα στὰ μαύρα μνήματα. Δὲν ἐσκέφθηκε καθόλου γιὰ τὸ δρόμο· ἡ ψυχὴ τὸν ὠδηγοῦσε...

Ξάφνου τὸ φεγγάρι ποῦ ἦταν κρυμμένο ὡς κείνη τὴν ὥρα ἔσχισε τὰ θιλά σύννεφα καὶ ἡ γλῶμὴς του ἀκτῖνες φώτισαν τὸ πρόσωπο τοῦ νέου.

Ἦταν διαταγὴ τοῦ θεοῦ νὰ παρευρεθῇ στὴ κατανυκτικὴ προσευχή.

Ἐκεῖνος μέσ' στὰ λούλουδα γονατιστὸς μπροστὰ σὲ δεῖλὸ Σταυρὸ κρυμμένο ἀπ' τὰ μάτια τοῦ κόσμου προσηύχετο.

Προσηύχετο γιὰ κείνη ποῦ ἐλάτρευσε θεὸ στὸ κάτω κόσμο, γιὰ κείνη ποῦ ἀλύπητα ὁ χάρος ἄρπαξ' ἀπ' τὴν θερμὴν του ἀγκαλιά.

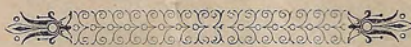
Ἐφύλησε τὴν πλάκα καὶ δύο ὁλόμαντρα δάκρυα κύλισαν στὸ ἀναίσθητο καὶ κρύο μάρμαρο.

Προσηύχετο ἀπ' τὰ βάθη τῆς πονεμένης του καρδιάς.

*Κι' ὁ χρός, ὁ χρός ἐν' ἀστέρι ἀπ' ἀντικεῖ
σὺν νεκρικῷ καντύλι φέγγει κι' ἀναβαίνει
φυλὰ στὴ πλάκα τὴν ἀγάπῃ τὴν νεκρὴν
καὶ τὴν ψυχὴν του ἐπάνω στὸ Σταυρὸ γυμνὴν.*

Κ. Ν. ΠΙΝΙΡΛΗΣ

ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Πανηγυρικωτάτη ὑποδοχὴ ἐγένετο τῷ Θεοφιλεστάτῳ Ἐπισκόπῳ Μοσχονησίων Κ^ο Διοδώρῳ κατὰ τὴν ἀφίξιν Του ἐν τῇ ἔδρᾳ Αὐτοῦ. Ἡ ἱεροπρεπὴς συμπαθὴς φυσιογνωμία Του προδιέθεσεν εὐμενέστατα πάντας τοὺς κατοίκους ὑπὲρ Αὐτοῦ ἐνορῶντας ἐν τῷ προσώπῳ Του τὸν πεπνυμένον Ἱεράρχην ὅστις μετὰ πατρικῆς στοργῆς καὶ προνοίας θέλει φροντίζει καὶ μεριμνᾷ περὶ τοῦ λογικοῦ Του ποιμνίου.

Μετὰ πανηγυρικὴν μέχρι τοῦ Ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν πορείαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς Του — Σάββατον τοῦ Λαζάρου — ἐψάλη δοξολογία ἐν τῷ μνησθέντι Ναῷ, μετὰ δὲ τὸ πέρας ὃ ἐλ. διευθυντῆς τοῦ Ἀρρεναγωγείου κ. Τηλ. Δαμβέργης ἐκ μέρους τῆς Κοινοῦνότητος καταλλήλως καὶ εὐφραδῶς προσεφώνησεν, ὃ Θεοφιλέστατος ἀνταπήντησεν ἐγγλῶτως καὶ ἐνθουσιωδῶς πρὸς τὸ ποίμνιόν Του τονίσας ὅτι ἡ εὐημερία καὶ ἡ εὐτυχία τῆς Ἐπισκοπῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς συμπνοίας καὶ ἀγάπης ὅλων, μεθ' ὃ κατηνθύνθη πρὸς τὸ Μητροπολιτικὸν οἶκημα, ἐκατέρωθεν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν παρατεταγμένων, ἐκ μέρους τῶν ὁποίων ἐγένοντο αἱ προσήκουσαι προσφωνήσεις καὶ προσεφέρθησαν ὠραῖαι ἀνθοδέσμαι.

Ἡ Α. Θ. εὐχαριστήσας τὴν μαθητιῶσαν νεότητα καὶ συγχρόνως τὸ πλῆθος διὰ τὴν αὐθορμήτως ἐνδειχθεῖσαν ἀγά-

πην καὶ ἐκτίμησιν προσέθεσεν ὅτι ἡ θέλησίς Του εἶνε νὰ ἐκπληρώσῃ τοὺς πόθους τοῦ Ποιμνίου πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς πατρίδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Μεθ' ὃ τὸ πλῆθος διελύθη ζητωκραυγᾶσαν ὑπὲρ τῆς Α. Θ. καθ' ὅλην δὲ τὴν ἡμέραν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει ἐγένετο ἡ δεξίωσις πάντων τῶν νησιω-

τῶν καὶ ἄλλων οἵτινες ἀθρόοι προσήρχοντο ὅπως ἀσπασθῶσι τὴν δεξιάν τοῦ νέου καὶ συμπαθοῦς Ἐπισκόπου Μοσχονησίων Κ^ο Διοδώρου.

Η Μ. Ἑβδομάς ὡς καὶ ἡ Κυριακὴ τοῦ Πάσχα παρήλθον ἐν πλήρει ἱεροπρεπείᾳ καὶ κατανύξει ἀνὰ τοὺς διαφόρους Ἱ. Ναοὺς τῆς πόλεώς μας τῆς ἀρυσμύνης ἀμυγῆς ὁρθόδοξον πληθυσμόν· ἀτυχῶς τὸ ἔθιμον τῶν πυροβολισμῶν, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τινος χρόνου ἐφαίνετο ἐκλιπόν, ἐπανῆλθεν ἐφέτος ἐν πάσῃ ἀκμῇ ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν παρομαρτούντων δυστυχημάτων· ἐφέτος δὲ ὁ ἀπαίσιος ἀμνηστὸς τῆς τυφλώσεως καὶ ἀπροσεξίας τῶν πυροβολούντων ὑπῆρξεν εἴπερ ποτὲ μέγας καὶ οὕτω ἡ ἡμετέρα πόλις ἐδρῆνῃσε τρυφεράς ὑπάρξεις αἵτινες εὖρον τὸν θάνατον ἢ τὸν τραυματισμόν εἰς τὰ πρόθυρα τῆς οἰκίας των μετὰ καὶ ἄλλων γυναικῶν ἢ ἀνδρῶν ἀνυπόπτως διερχομένων ἢ θεωμένων καὶ οὕτω ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἀν-

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΣ
ΝΕΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΜΟΣΧΟΝΗΣΙΩΝ
Κ^ο ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΚΑΡΑΤΖΗΣ

τὴν ἡμέρας χαρὰς καὶ εὐφροσύνης διέχυσε τὴν λύπην καὶ ἀπελπισίαν εἰς πολλὰς οἰκογενεῖας τῆς πόλεώς μας. Αὐστύχημα ἀταμιβόλως εἶνε ἐὰν τῶν πυροβολούντων τις αὐτοτραυματισθῇ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους αὐτὸς εἶνε καὶ ἔνοχος καὶ θῦμα, ἀλλὰ νὰ τραυματίσῃ καὶ φονεῦν διὰ πεπληρωμένον (!) ὄπλον ἐξ ἀπροσεξίας ἀδῶν πρόσωπον, τὸ τοιοῦτον οὐδεμίαν ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν ἔχει καὶ ὁ δράστης ἔσιω καὶ ἀκούσιος δέον αὐτῇρως νὰ τιμωρῇται.

Ἐπὶ τέλους ἐάν τινες θεωρῶσι τὸ πυροβολεῖν ἀπαραίτητον ὅπως κατανοηθῇ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ Πάσχα, ἃς λαμβάνωσι τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων, ἃς ἀνέρχονται τέλος εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων καὶ ἐκεῖθεν ἃς πυροβολῶσιν ἀκινδύνως πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἀφοῦ νομίζουσιν ὅτι ἕτερον θυμᾶμα πλὴν τοῦ καπνοῦ τῆς πυρίτιδος δὲν τυγχάνει εὐπρόσδεκτον παρ' ἰ τῷ Ὑψίστῳ.

Η ἀτμοσφαιρική κατάσταση κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον ὑπῆρξε καὶ ἐξακολουθεῖ ἔτι λίαν ἀνώμαλος. Βροχαὶ ῥαγδαίαι, ἐπόψυχρος καιρὸς καὶ ἐαριναὶ ἡμέραι ἐνηλλάσσοντο ἀποτόμως, ἀλλ' ὅτι κυρίως διέκρινε τὸ διαρρεῦσαν 15θήμερον ὑπῆρξε ἡ ὀρυζητικότης τοῦ ἀνέμου καὶ ἡ ἐν τῇ θαλάσῃ τρικυμία. Οἱ ἀποπλεύσαντες ἐντεῦθεν ὑπέφερον τὰ πάνδενα, ἀλλ' ἡ τρικυμία τὴν μ.μ. τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, πελώρια γιγαντώδη κύματα ὑψούμενα ἐξέσπων μετὰ μαρίας ἐπὶ τῆς παραλίας περαινόντων πᾶν τὸ προστυχόν, ἰέμβοι ἐθροῦντο, πλοῖα συνεκρούοντο, καὶ ἄνθρωποι διέτρεξαν τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων· φαίνεται ὅτι ἡ τρικυμία αὕτη ἐξεδηλώθη ἐν μεγάλῃ ἀκτίνι, διότι καὶ ἐν Σμύρῃ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐμαίνεται ὁ Ποσειδὼν σύμμαχον προσλαβὼν τὸν Αἰόλον συνταράττοντες λυσσώδως τὸ ὕγρον πεδίον ὅπερ ὑπερπηδῶν τοὺς κυματοθραύστους καὶ τὴν προκύμαίαν εἰσεχώρει μέχρι τῆς παραλλήλου ἐπενεγκὸν τὴν διακοπὴν τῶν συγκοινωνιῶν, εὐτυχῶς ἡ ἀγριότης τοῦ ἀνέμου ἐκόπασε τὴν νύκτα ἄλλως θὰ ἤρριθροῦμεν καὶ θόματα.

Αἱ ἐκ διαλειμάτων τελευταῖως καταπεσοῦσαι βροχαὶ ὠφέλησαν τὴν γεωργίαν,

ιδίᾳ δὲ διὰ τοὺς δημοτριακοὺς καρποὺς ὑπῆρξαν εὐεργετικώταται. Ἡ τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἐλαιοπαραγωγὴ καίτοι εἶνε δύσκολον ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ προεικασθῇ οὐχ ἦτον συμπεραίνεται ἀξιόλογος.

Περὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ἐλαίων οὐδὲν σχεδὸν ἔχομεν νὰ σημειώσωμεν εἰμὶ ὅτι προῖόντος τοῦ χρόνου ἡ τιμὴ αὐτῶν βαίνει χαλαρομένη ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως πάσης ζωηρότητος εἰς τοὺς τόπους τῆς καταναλώσεως.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ “ ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ ”

Ἐπιθυμοῦντες ὁπως συμβάλωμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σπουδαιότατου λογοτεχνικοῦ εἵδους, ὅπερ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς τοῦλάχιστον μέρη εὐρίσκεται ἐν τοῖς σπαργάνοις του, προκηρύσσομεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ “ Αἰολικοῦ Ἀστέρος ” Διαγωνισμόν ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ εἰς ὃ δύνανται νὰ συμμετάσχῃ πᾶς ἐν γένει ἀναγνώστης ἡμῶν.

Οἱ τοῦ Διαγωνισμοῦ.

- 1] ΔΙΗΓΗΜΑ πρωτότυπον καὶ ἀνέκδοτον.
- 2] Ἡ ἔκτασις τοῦ Διηγήματος νὰ μὴ ὑπερβαῖν τὰς δέκα στήλας τοῦ “ Αἰολικοῦ Ἀστέρος ”.
- 3] Γλώσσα ἡ προσήκουσα τῇ ὑφ' ἣ τοῦ Διηγήματος. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ θέσωμεν ἀποπνικτικὸν κλοιὸν εἰς τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης· ἀναμιβόλως ἡ ὁμιλουμένη προσήκει τῷ Διηγῆμιτι, ἀλλὰ δὲν ἀποκλείομεν τὴν καθαρῆσαν οὐδὲ διαλεκτικὸν τοπικὸν ἰδίωμα τῆς πατρίδος τοῦ γραφόντος, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ὡς τὰ ἴδια καὶ ἐκ τῆς πραγματικότητος, οὐδὲ δὲ τεχνητὸν καὶ κατὰ βούλησιν διεσκευασμένον.
- 4] Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ καταρθῶσιν ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν μέχρι τῆς 1ης Ἰουνίου ἐν. ἔτ.
- 5] Ἐν ἐπιτεφαιδί τοῦ χειρογράφου δέον νὰ σημειοῦται ῥητὸν τι, ἐντὸς δ' ἐσωκλείστως ἐπιστελλομένου ἐνσφραγίστου μικροῦ φακέλλου νὰ εὐρίσκεται τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστέλλοντος· ὃ ἐν λόγῳ μικρὸς φάκελλος δέον νὰ φέρῃ ἔξωθεν ὡς ἐπιγραφὴν τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν ἐπιτεφαιδίδα τοῦ χειρογράφου ῥητὸν. Μετὰ τὴν κρίσιν, τῶν μὲν βραβευθησομένων καὶ ἐπαινεθησομένων ἀνοιγίσονται οἱ φάκελλοι, τῶν δὲ λοιπῶν καταστραφίσονται.

Ἡ κρίσις τοῦ Ἀγῶνος ἀνατεθῆσεται εἰς Ἐπιτροπὴν λογίων.

Στεφανίτην τὸν Ἀγῶνα κρίνοντες καὶ οὐχὶ ἀργυροῖτην ὀρίζομεν τὰ βραβεῖα ὡς ἑξῆς:

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Α'. Παράθεσις τῆς εἰκόνης τοῦ βραβευθησομένου ἐν τῷ “ Αἰολικῷ Ἀστέρι ” δημοσίευσίς τοῦ Διηγήματος καὶ τιμητικὴ ἀποστολὴ τοῦ Περιδικίου μας ἐπὶ ἐν ἔτος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ Β'. Δημοσίευσίς τοῦ Διηγήματος καὶ τιμητικὴ ἀποστολὴ τοῦ “ Αἰολικοῦ Ἀστέρος ” ἐπὶ ἐν ἔτος. Τῶν ἐπαινεθησομένων τὰ ἀξιολογώτερα δημοσιευθήσονται ἐν τῷ “ Αἰολικῷ Ἀστέρι ”.

ΑἰΤΥΛΙΚ Διεύθυνσις ἀποστολῆς:
Turquie d' Asie. Περιδικὸν “ Αἰολικὸν Ἀστέρα ”
διὰ τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Διαγωνισμοῦ.

Σημ. Τὰ χειρόγραφα δέον νὰ ᾄσι εὐανάγνωστα καὶ καθαρῶς ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον πλευρῆς τοῦ χάρτου γεγραμμένα.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΤΙΑ

— Ἦλθε καὶ τὸ Πάσχα καὶ παρήλθε μάλιστα.

— Αἱ δὲ Πασχαλινὰ ἐκδρομαὶ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

— Ἀλλὰ κατὰ προτίμησιν αἱ ἐκδρομαὶ τῆς νεολαίας στρέφονται εἰς τὴν ὥραιαν Σμύρνην.

— Εἶνε ἀνάγκη ἀρά γε νὰ σὰς πῶ τὸ γιατί ;

— Ὅσοι πῆγαν δὲν τοὺς ἔκαμε καρδιὰ νὰ γυρίσουν !

— Ἡ ἀλήθεια ὅμως ὅτι τὸ βαπόρι τοὺς ἔφαγε στὸ δρόμο μιστὴ μέρα καὶ μιὰ νύκτα.

— Κι' αὐτὸ εἶνε καὶ τι γὰρ ῥαῖνους ποὺ ἔχουν μετρημένας τὰς ὥρας τῆς ἀναφυγῆς των.

— Πέρυσι ἔπαθαν ἄλλο χειρότερο αἱ ἐκδρομαὶς μας.

— Ἐρεναν στὴ Σμύρνη χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ γυρίσουν.

— Διότι τὰ βαπόρια ποὺ τοὺς πῆγαν, δὲν ἐννοοῦσαν καὶ νὰ τοὺς φέρουν !

— Ὡστε αἱ Σμυρναῖκα αὐταὶ ἐκδρομαὶ ἔχουν καὶ τὰς περιπετείας των.

— Παρηγοροῦνται ὅμως αἱ ἐκδρομαὶς μὲ τὴν σκέψιν ὅτι :

— **Κόποις τὰ καλὰ** (γλέντια) **κτῶνται.**

— Οἱ Κινηματογράφοι μας ἐλλείπει θεάτρον εὐρίσκονται καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν.

— Κάτι ταινίαι εἰς τὸ Κινηματοθέατρον «Φῶς» εἶνε θαυμάσιαι.

— Ὅπως τοῦ **Ἀρχιλήστοῦ** τοῦ ὁποῦ τοὺς συνέχισαν περιμένει μὲ ἀνυπομονήσαν ὁ κόσμος.

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Κινηματογράφων μάθετε ὅτι ὁ Κινηματογράφος συναγωνίζεται τὸ Θέατρον φεβρά !

— Οἱ διασημότεροι καλλιτέχναι καταδέχονται νὰ παίζουν **παντομίμαν** χάριν τῶν Κινηματογράφων ἀλλὰ κυρίως χάριν τῆς τσέπης των.

— Ὅπως ἡ διάσημος τραγωδὸς **Σανδρῶν** ἐν Βιέννῃ.

— Ἡ μεγάλη Δανὶς τραγωδὸς **Ἀστα Νίλσεν** ἐδέχθη νὰ συνεργασθῇ διὰ δέκα ταινίας (Films).

— Ἡ ἀμοιβὴ τῆς 100,000 (!!!) φράγκα.

— Ἡ Πολαὶρ ἔλαβεν 20,000 φράγκα διὰ συνεργασίαν μιᾶς ἑβδομάδος.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ὑποφαινόμενον διὰ τὸν κόπον ποὺ σὰς τὰ γράφω, παίρνω ὅλα τὰ ἀνωστὸ χαρτί.

— **Σὲ χαρτὶ καὶ ὄχι σὲ χαρτονόμισμα !**

— Μὴ τυχὸν γίνῃ καμμιά παρεξήγησις καὶ φυτρῶσιν ἀνέλπιστα ξαφνικοὶ κληρονόμοι !

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

“ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ,”

Ἐν τῇ φιλομουσικῇ ἱστορικῇ Τραπεζοῦντι, τῇ βασιλικῇ τραγωδίᾳ ἐν ταῖς περιδόξοις αὐτῆς ἱστορικαῖς δέλτοις ἀναγραφάσῃ, ἐκδίδεται ὁ «**Φᾶρος τῆς Ἀνατολῆς**» — ἡ ἀξιολογωτάτη αὐτῇ Ἐφημερὶς — ὄντως φᾶρος πνευματικὸς τοῦ Εὐξείνου, διαχέων ἀκτῖνας φωτὸς τηλαυγέας ἀνὰ τὸν παρῶν καὶ ἔσω Μικρασιατικὸν πληθυσμὸν ἐκκληρῶν ὡς ἄριστα τὸν ἐκπολιτιστικὸν αὐτοῦ σκοπόν.

Ὁ «**Φᾶρος τῆς Ἀνατολῆς**» ἔσχε τὴν ἀβρότητα ἐν τελευταίᾳ αὐτοῦ φύλλῳ ὅπως διὰ μακρῶν καὶ ἐνθουσιωδῶς γράφῃ περὶ τῆς φιλομουσίας τῶν Κυθωνιατῶν, ἑξαιρῶν καὶ κρίνων εὐμενέστατα τὴν πορείαν τοῦ «**Αἰολικοῦ Ἀστέρος**».

Τὴν εὐγενῆ συνάδελφον θερμῶς εὐχαριστοῦμεν.

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”

Ἀπὸ τοῦ Μαρτίου ἡ «**Πινακοθήκη**», τὸ ἔγκριτον τοῦτο Περιοδικὸν τῶν Ἀθηναίων εἰσῆλθεν εἰς τὸ 12 ἔτος τῆς σταδιοδρομίας του, ἥτις σημεῖται διὰ λαμπρᾶς φιλολογικῆς ἐξελίξεως ἀναδειξάσης καὶ λόγῳ ὕλης καὶ λόγῳ εἰκόνων τὸ ἐξίμερον τοῦτο τῆς Ἑλλάδος Περιοδικόν, ἐφάρμιλλον τῶν καλλιτέρων Εὐρωπαϊκῶν.

† ΦΩΤΕΙΝΗ Π. ΚΕΣΙΣΟΓΛΟΥ

... ❦ ...

Νεᾶνις μὲ μόρφωσιν σπανίαν, μὲ ὅλα τὰ ἡθικὰ καὶ λοιπὰ χαρίσματα ἅτινα ἡ Φύσις ἀφειδῶς ἐπρόκρινε τὴν 20 μόλις Μαΐου ἀριθμοῦσαν ἀνθηρὰν ὑπαρξιν, ὑπέκλυεν ἐν βραχεὶ κατ’ αὐτὰς ἐν Σμύρνῃ θῦμα ὑπόουλου νοσήματος, ὅπερ εἰς οὐδὲν ἔκχυσαν ὅπως καταβάλλωσιν οὐδὲ ἡ ἔγκαιρος ἐπιστημονικὴ συνδρομὴ οὐδὲ τῶν ἐυσμοίρων γονέων καὶ λοιπῶν οἰκείων αἱ φιλόστοργοι περιποιήσεις.

Πρὸς τοὺς οὕτω ἐεικῶς δοκιμασθέντας τλήμονας γονεῖς τῆς λατρευτῆς κόρης τῆς Ἰωνίας, ἣν σύμπασα ἡ Σμύρνη ἔκλαυσεν, ὡς καὶ πρὸς τοὺς συγγενεῖς, ἐν οἷς ὁ ἐκ μητρὸς θεοῦς ἡμέτερος φίλος συνεργάτης κ. Ἀνδρ. Λερόλυμος, ὁ «**Αἰολικὸς Ἀστὴρ**» διαβιβάζει τὰ βαθῆα συλλυπηνηρίά του.

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑ ΧΕΙΡΟΣ ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΓΡΗΜΑ

ΤΟΥ “ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ,”

ΚΟΥΝΟΥΠΙ